PROPERTY OF
ARIC
Established
1989

کاتب پاخون

مدیر صیب په خط خوبه پوهیږي؟

د کاتب پاڅون دلنده وکیسه یي طنزونو

دوهمه مجموعه

PROPERTY OF ACKU 7203

خپرونکی:

د سرحد نو چارو وزارت

د خپرونو او فرهنګي چارو ریاست

د خپرونو لوی مدیریت

PROPERTY OF ARIC Established 1989

د کتاب نوم : مدیر صیب په خط خوږه پوهیږی
مهتمم : زلمی مینه ناک
د چاپ ځای: آریانا مطبعه
د چاپ شمیر: ۲۰۰۰ توکه
د چاپ کال ۱۳۷۰

لیبری نیپزدی لیبارٹری
شو ۵۵ : ۵۳
ب — باب
ص — باب
ر — رسو

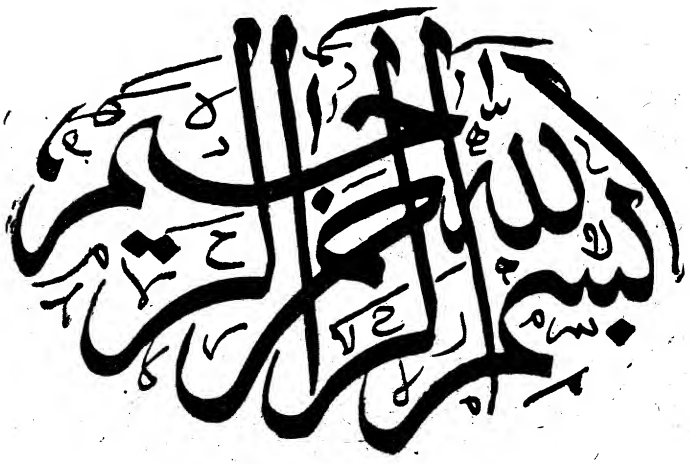

یوبوجی طنزونه

یوه توکری اوتی بو تی

ویل کیږی چی طنزلیکونکی دبو لډو زر په شان دی چی زاړه دیوا لو نه چپه کوی اوخلی ړنگوی. هغه تخر یب ته تکړه دی خو تعمیر ته یی ملا ما ته ده. که دا خبر ه رښتیاوی نودشا عرداخبره به هم رښتیا وی چی ویلی یی وو:

چیر ته یو خلی ړنگیده ما ویل چی
وران یی نکړی جوړیدلای نشی

په کتا بو نو کی روا یت را غلی دی چی طنزلیکو نکی چی طنا زی کوی دهغه اصلی هد ف بیا جو ړونه ده. هغه تخر یب دتخر یب دپا ره نه غوا ړی بلکی تخر یب دتعمیر دپاره غوا ړی. صا دق طنز لیکو نکی چی څه وا یی د خلکو په خیر یی وایی .دتعجب خبره خو داده چی خلك رښتیا خبرو ته هم خا ندی. دطنز کمال دادی چی رښتیا خبری دتو کو تر ما سك لاندی تیروی. ځینی تکړه طنزلیکو نکی پو هیږی چی څنگه پـه کنا یه خبری وکړی: هغو ی دیو چا ستا ینه لوی خو هرڅو ك په اسانی پو هیږی چی

مقصد یی نمند نه ده. دا دطنز لیکو نکی قصور نه دی چی
دده خبری په سر چپه دول تعبیر یږی.

طنز لیکو نکی هم په دوو دلو و یشل کیږی. ځینی
په (هوراس) پسی ځی او ځینی د (جوو ینال)
لاره تعقیبوی. هر اس دلر غونی روم غز لبول
شاعر او طنز و یو نکی و، دده ژبه خو بره او پسته وه، او
دده خبری په مخا لفانو هم بدی نه لګیدی. دده په خلاف
دجو وینال سبك تر یخ، قهر-جن، او نیش وهو نکی و.
جو وینال (چې هغه هم دلرغونی روم نا متو شاعرو) تول
دروا غجن، تکمار، غور تن، او فساد پیشه خلك داسی بی
آبه کول چی ددښمنا نوزړه به پری یخ شو لیکن ددی خبر ی
معنا دانه ده چی هغه به مخا مخ کنځلی کو لی، یا به یی
لیغ په نیغه هجوه کو له، یا به یی پیغور ور کاوه بلکی
هغه دطنز خا صه لهجه استعما لو له. هغه دچا خبره
چی «خر کاری هنر دارد نه کتا ب است که پر پر بخوا نی»
دپښتو متل دی چی تر کا نی د بیزو کار نه دی.

طنز ته په انګر یزی ژبه (ستا یر) ویل کیږی،
ستا یر په اصل کی د دول د ول میوو څخه دك غا ب ته و یل
کیده. که داسی وی نو طنز په واقعیت کی دخو ند اومزی
دپاره دی. دعر بی ژ بی طنز هم نازاو ملنډو ته ویل
کیږی او شا عرانو یی په توصیف کی دیر بیتو نه ویلی دی،
په دی اسا س، طنز له سپکو سپورو او ښکنځلو منځلوسره
دیره فا صله لری. دهنر په تار یخ کی دیرو نا متوهنروالو
او فیلسو فانو خپل آثار دطنز په شاتو لر لی دی. د
اسو کرات) تجا هل یو دول طنز او نیشخندو چی دهغه
په مر سته به یی حر یف ته ماتی ور کوله. (اریستو فان)
خو دو مره زړه وروخو ت چی د (چو نکښبی) په نا مه درامه
کی یی دخپل وخت پر فیلسو-فانو هم ملنډی ووهلی.

دلر څو ئی یو ټا ن اوروم نه چی را لیږ شو نو پـــه
فرا نسه کی د(مو لیـــر) او (ولتیر) نومونه هم دستـر و
طنز لیکو نکو په ډله کـــی را ځی. دځینو په عقیده، لـه
(ولتیر) سره هیڅو کسیا لی نشی کو لای. (فر یدر یـښ
قیچه) دده په باب و یلی وو: «دا ضرور وه چی یو خندیدو-
نکی زمری میدان ته را شی. له همدی امله، ولتیررا ځـی
او هر څه یی په خپلی خنـدا سره نا بود کړل.»

کرانو لو ستـــو نکـــو. دکتاب سر یزی اکثر خلـــك
نه لو لی. زه پو هیږم چـــی تا سو دغه سر یزه نه لو لی.
نو زه به هم له مو قع څخـه په استفادی سره دخپـــل
محبو ب طنز لیکو نکی یعنـی ولتیر په باب یو روا یت نقل
کـــړ م:

وایی چی (ژان ژا کروسو) خپل نا متو اثر (دنا بـرا بری
داصل په باب څو خبری) ولتیر ته ور وا ستاوه. روسو پـه
دغه کتا ب کی له تمدن نـه شکا یت کړی و او خلك یـی
تشویقول چی بیرته ځنګلو نو ته پناه یو سی او دو حشـی
قبیلوپه شان ژوند و کـړی. په هغه وخت کی دروسو دغه
کتا ب یو شا هکار کنل کیده او هیڅا جر ائت نه در لودچی
حمله پری وکړی. ولتیردنو-موړی کتا ب له لو ستلو نـه
ورو سته روسو ته دا سـی ولیکـــل:

«زما بنا غلیه، ستا سیـــی کتا ب چی دیښر یت په ضـد
دی لیکلی و، را ور سیـــد. له دی با بته دیره منننـــه
کوم. رښتیا خبره داده چـــی تر او سه پوری هیڅا ستامو
په اندازه عقل او منطـــق دی نکتی ته نه دی وقف کړی
چی له انسا ن څه بیر تـــه څلور بو لځیوان جو ړ کړی.
ستا دکتا ب له لو ستلو نه پس له سړی سره دا شـو ق
پیدا کیږی چی په څلورم بواوولاړ شی. خو خر نکه چـــی
په تیرو شپیتو کلو کی ما په دوو پښو تګ کړی دی او ور
سره عادت شوی یم له یـــو مر ځه ژما دپاره نا ممکنـــه

ده چی په څلورو ولاړ شم.» باید ووایم چی زه – ددغه سر یزی لیکوال – شپیتو کلو ته نژدی شوی یم.

رښتیا، دا خبره را نه هیره نشی چی طنز پخپله دلیکنی یو اسلوب دی چی په مختلفو ژانرونو لکه: شعر، نثر، کیسه، درامه، نقاشی، مجسمه جوړ نه، معماری او حتی موسیقی کی ځانښکاره کوی. که دتکنیک په لحاظ، څوک طنز تر ژانر ووایی اختیار لری. طنز آزاد دی که یی څوک ژانر بولی او که یی نه بولی، هغه یی څه پروا لری!

په او سنی وخت کی دطنز لیکو نکو شمیر زیات دی خو څر نګه چی زمونږ لیکوال ددوی له آثارو سره آشنا نه دی نو تش دنوم اخیستل یی گټه نه لری. ګه دچا دادلیل نه خو ښیږی نو یو څو نو مونه به واخلم:

اتلسمه مسیحی پیړی دطنز لیکنی طلایی عصر په دغو نو مونو ښکلی شوی دی: درایدن، سو یفټ، ادیسن، ستیل، پوپ، فیلډنیګ، بایرن، تاکری اونور.

په افغانستان کی دادب او فرهنګ مینه وال له دغو نو مو نو سره زیات آشنا دی: چخوف، برنارډشا، عزیز نسین، غنی خانغنی، علی اکبرډهخدا، اوکاتبپاشون. ژه له لوړو نه تیر یم اودرا سپارل شوی وظیفی په اساسی دکاتب پا څون طنزو نه تر انتقاد لاندی نیسم. خو له دی نه مخکی به یوه خبره وکړم: دوه میاشتی مخکی می یوکتاب د(طنز ها یی از چهار گوشه جهان) په نامه ولوست. دکتاب له لوستلو نه وروسته شکمن شوم چی یا زه په طنز نه پوهیږم اویاداچی دا خو طنزو نه منزونه نه دی. که کتل می پیل وکړ لکی یی هم دطنز متخصص او لیکوال دی نو په ځان می شک زیات شو. بیا می ګان ته تسلی ورکړه چی طنز خو په کلتور پوری تړلی دی. له امریکایی

طنز نه چی په سپو برمی کی گر ځی، زمه به شه خو ندی
واخلم. که رښتیا ووا یم دا مر یکا یی طنزو نو په ځای
دمنګو لیا طنزو نه زما په ذوق برابر وو ښایی علت یی
داو چی شر یکی تجر بی به را باندی تیری شوی وی.
دعزیز نسین طنز می تر تولوخو ښ شو خو کله چی دکا تب
پاڅون طنزونه لو لم په بل هیڅ کتاب کی دغسی خو ند
نشم پیدا کو لای دا ځکه چی دژبی په ظرا فت یی پو هیږم ،
هره کلمه چی استعما لو ی یو پس منظرلری او پس -
منظر یی را ته آشنا دی، دهرمامور (په او سنی اصطلاح
کار مند) له خو لی چی خبر ه را وباسی دبیرو کرا سی
له قامو س سره بر ابره وی، دهر فا سد بیرو کرا ت دفساد
چلو نه چی رسو اکوی زړه می باغ باغ شی، دتولنی هر رلځ
او نارو غی چی تشخیص کو ی په زړه کی وایم چی دتو لنی
طبیب دی. لنډه یی دا چی دکا تب پا څو ن طنز دتو لنی
هینداره ده چی سړی تا خا ندی او دا خندا دغم او درد
خندا ده هسی لکه چی سړی خپلو ستو نزو او غمو نو ته
خا ندی . دلته ما ته د نجب الدین اکا قصه را په زړه شوه.
نجب الدین اکا به هره ور ځ دبو تو او اغزو دتولو لودپاره
سارا ته روان و. کله چی به کور ته را ته نو اغزیو به دده
پښی زخمی کړی وی او وینی به تری بهیدی. یوه
ورځ چا ور ته وویل : نجب الد ین اکا ، دادا غزو
بار دی ښه مضبو ط تړ ه، بیا به اغزی ستا پښی له
زخمی کوی. ده په جوا ب کی ور ته وویل: په ما پسی
دی بلا وی، پر یږ ده چی ښه په عذاب وم .»

دا یوازی نجب الد ین اکا نه دی مو نږ تو لوڅانو نه
په عذا ب کړی دی .شل کاله مخکی یو چا دهنبر په سر
افغا نانو ته خطا ب کړی و: «ای بدبخت ملته ، ډیره بده
آینده در ته گوری.» رښتیا خبره داده چی او س نه څو ك
طنز اوری، نه شعر اوری ، نه یی په تبلیغ باور کیږی،

نه دچا پر وا سا تی او نه پـه خه شی بند دی. که نجب الد ین
اکا ژو ندی وای نو و یلی به یی وو: « پر یو دی چی و طـــن
تباه کړو او خپل لحا نو نـــه تباه کړو دا هم یو کار دی چی
باید تر سره شوی وای.»

خیر، په هر صورت : ترڅو چی ژو ندی یو، یوه خو لـه
څندا به کوو، شعر ونه .بـه اوروو، طنزونه به وا یـو .
فر هنگ زمو نږ دمشغو لتیـا وسیله ده. مو نږ په فر هنگ
ژو ندی یو.

ژو ندی دی وی فر هنـگ، او ژو ندی د ی وی طنز !
که دغه او تی بو تی دچا نه خو ښیږی طنزو نـه دی
ولو لـــی !

په درناوی

تی ئد یتر آکا ډمیسین محمدصدیق روهـــی

دګران لیکوال ښاغلی کاتب پاځون دطنزونو مجمو عه می په ډیره مینه ولوسته ،ماته دلوستلو په وخت کی هم‌ښاغلی پاځون له خندا ډکه ځیره‌همیش‌ستر‌گوته مجسمه وه ځکه هغه اوس په ادبی فرهنګی او یا دمشاعرو په غونډوکی چی‌ولیدل شی دده په لیدلو هر ځوك دخوښی او موسکا احساس کوی ته به وائی پاځون او طنز سره‌نو ګاډ وری دی همدا سبب‌دی چی ښاغلی پاځون په غونډو اویاد خپلو همزولو اودوستا نو په منځ کی په اصطلاح دمجلس‌نقل ګرځیدلی دی.

ښاغلی پاځون دطنزونو پـه دویم غونډګی زیات هاندایستلی اوپه هغه کی یی په زړه پوری‌انتقادی او کومیك عناصرداسی په ماهرانه توګه کښلی دی‌چی لوستونکی هرو مرو دی ته اړباسی چی دده هره کیسه چی دټولنیزو ښکارندو انځور د ی ترپایه ولولی او په هغه کی‌له منفی پدیدو، پیښواوټولنیزو نیمګړتیاوو څخه په داسی ډاډاتیکه توګه پرده پورته کوی چی لوستونکی دهغه دانځـــورپه احساس سره دپیښی‌صحنی او چاپیریال ته وړی.

ویاړم چی دپښتو ډویاړلـی‌ژبی د لرغونی‌او معاصرو ادبیاتو دپراخ او رون آسمان په ارنه لمن کی یو بل ستوری وځلید او دچاپ په برخه کی یی دخپرونو او فرهنګی چارو ریا ســت نیکمرغه بولم ،هیله ده چـی‌په راتلونکی کی به‌هم ښاغلی پاځون خپلو لیکلو او ادبی هڅوته په ناپایه مینه‌دوام‌ورکړی، ده ته پدغه سپیڅلی او ویاړن‌کار کی ستر بریالیتوبونه‌غواړم په ډیر درنښت.

بسم الله (اکبری)

دسرحدونو چارو وزارت دخپرونو او فرهنګی چارو رئیس

اووم

دپا خوا طنز

زمونږ ادبی بهیر تر دیره پوری داسی تعبیر یده چی دلیکلـــی
کو میکی برخی څخه ډیر برخمن نه‌دی .خو په شفا هی ادب کـی
ډیا هیڅکله هم د غه خبره‌سمـه نه ده . په خلکو کی دغه برخه
اټل دستا ینی وړ ده . پـــــه وستلو نو کی ان داسی هم کله
کله پینښیږی چی ټول خلك ددو ټاکلو توکیا نو دتو کـــو او
ملند ینو او خندوونکو کیســـوداوریدو له پاره په دووبرخو
وویشل‌شی اودغه دتوکواوکیسو اورید لو نا ستی په کینتـو ،
کینتو دوا م پیدا کړی .داتوکی په عاد ی خبرو ، دیوه تـــن د
وجود اکثرا دمغ ، یوه بر خـه یاغړی دیو خند نی شی ســر ه
اټشبه کول ، په نظمو نـو ا و عادی کیسو سره ملګر ی وی .

دا عمو می نا ستی او آن را بلل شوی غونډی خو کله کله
ډیا داسی هم‌و ی چی د سیمو ، کلو او ا ن قومو نوتر مینـــځ
جوړ ږی . په هغو کی توکیا ن یودبل‌سره‌مقابله کوی،اودخندا
وویو توپان جو ړږی. پـــــه کلو نو او پیړ یو ، پیړ یودغـه
رسم دپښتنو په کلو،با ندو ، وستلو نو، غـــو نـــــدو،
ودونو او خو ښیو کی دوا م‌پیدا کوی او ښا یی تر دیره هـــم
دوام پیداکړی .ددی کار د لیل‌ها وله هم په‌دی خبری پـو ری
اړه لری چی بشر دخپل ژو نـد په بهیرکی خندا ته ټل اړ دی .
دانسان ژوند له خندا پر تـــه‌اصلا ممکن نه دی، استثنا البته
چی وجود لری. خودا استثناآت دومره هم نه‌دی چی په حسا ب
کی‌دی‌وګنل‌شی . البته چـــــی‌خندا هم توپیر کوی. ښا یـی
چی په لس ګونو دوله خنداوی‌وجودولری . ځینی خلك وایی

چې خندا د سړی او ان دیـــو شمیر حیواناتو په طبیعت او خټه کې اخښل شوی ده ، البته چې د اخبره سړی ته په لومړی سرکې دمنلو وړ نه ښکاری او ښایـــی هم په علمی لحاظ پرې څه ناڅـه خبری وجود ولری، خودغه عقیده سره له دی چې تر یوه حـده ا ن عامیانه شوی هم ده ، خو پـــه هیڅ صورت نه شو کولای هغه بیخی بی بنسټه وګڼو ،کـه د انسان په فردی طـبیعی خټـه کې نه وی اخښل شوی نو بیـــا دهغه د اجتماعی ژوند او اړیکو دننه خو حتما اخښل شـوی ده . او دا خو څکه چې د انسا نا نـو ذهنونه د ټولو کړو ، وړ و پـه هکله یو ډول درک اواخیستنه نه لری . البته دغه خبره پـــه کلتور ونو پوری هم اړه پیـدا کوی . خو داسی هم پیښیږی چې دیوه کلتور د ننه هم دانسانانو ترمینځ ان په شیبو کې د ننه ، ناڅاپی دیوه عمل په هکله بیلا، بیل ذهنیتونه ایجاد شی چـــی نومورې عمل دیوه له نظره دخندا وړ او احمقانه وبرینبوی اودبل له نظره یی ډیرجدی تصور وشی، هرشی چې احمقانه وبر پښـــی خندا نه ، بلکی کله ، کله قهر او غوسه هم تحریکوی.

په هر ترتیب ،خندا د ژوند مالکه ده چې بی له هغی بـــه ژوند ډیر بی خونده او پیکه وی. اوخندا بیا تر ډیره د ژ و نـــد په غیرعادی او غیر متر قبـه ، کله ، کله احمقانه پیـــښو ا و خویونواو مظا هرو با نـد ی تحریك کیږی ، نو ا نسان خـو ددغو پیښو څخه هیڅکله هـــم ځان نه شی خلا صولی .

طنز سره له دی چې او س،اوس د پښتو په لیکلی ادب کې دیو مستقل ژانرپه تو ګه څه پهنـــظـــم ا و څه په نثر کې را ښکاره شوی دی ،خو تر ډیره پوری یی د نورو ژبـو

سره د سیالی له پاره ملا تړلی ده. او ددی دلیل په هغه اجتماعی ضرورت کی نغښتی دی چی طنز ته څه دخندا اوڅه هم دکنایوی انتقاد دو سیلی په توګه ښته .

طنز په پښتو ادبیاتو کی څه په کوزه او څه په بره پښتونخوا کی اوس ، اوس خپل مسلکـــی لیکوال او شاعران لری چـــی خپل ټول توان او استعداد یـــی په دی لاره کی په مصرف رسولی او رسوی یی . یو ددغو و تلـــواستعدادو نو څخه هم کاتـــب پاڅون زماهمزولی طنزی شاعراو لیکوال دی. فکر کو م په دی خبری باندی څو یدل چی کاتب پاڅون طنز لیکونکی ، شاعر یا لیکوال دی او که نه ، د بحث وړ خبره نه ده. ځکه چی هـــغـــه لاپخوا له دی ، ټولنی او اد بـــی ټولنو دیو تکړه اووتلی طنـــز لیکونکی په توګه منلی دی .خو موږ په یی دلته د «مدیر صیب په خط خو به پو ځیږی ؟» پـــه مجموعی یو څو خبری ولرو .

په دی مجموعی کی چی دکاتب پاڅون دوهمه چاپی مجمو عـــه ده دده (۲۹) طنزی لیکنی اوکیسی راغلی . یو شمیر طنزونه یـــی بیخی کیسه پیز طنزونه دی ا ودی په خوا کی چی طنزونه دی، نود کیسی په خاصه توګه دلندی کیسی نیږدی ټول ممـــیزات ا و خصوصیات لری او ځینی لیکنی یی بیا یوازی زور نا لستیـــك طنز په ژانر کی راځی . خو پـــه دواړو برخو کی دده لیکنی دیری جالبی اودخندا په مالګه مالګینی دی .

دده لومړنی لیکنه «صادقا نه اعتراف» سره له دی چی په یو څه تغیر سره په فلکلور یکو کیسو کی هم شته خو په هغـــه

خوند سره چی دده په لیکنه کی شته، داسی برینبی چی تازه جوړه شوی کیسه وی او یـــوازی دلومړی ځل لپاره موږ اور یدلی وی .البته دا کیسه په تغیر سره د برتانوي هند د تسلط دوخت په حکومت پوری هم ویل لیده، خودده په لیکنی کی بیخـــی تازه کی شته او ښایی چـــی دا لیکنه کاملاً دکاتب پاځون پـه ذهن پوری مربوط شی. خو پـه هر ترتیب خپله پیښه دو مره جالبه ده چی د لوستلو په وخت کی به کرانه وی چی سړی سر ترې پورته کړای شی ،

دپاځون اکثرا لیکنی ددومره جذب قدرت لری چی په دیرې سختی به لوستو نکی تـــرې سترګی واړوی . په دغو لیکنـو کی دډیرو جدی انتقادونو لـه املهم سړی ترې مخ نه شـــی ګرځولی اودغه انتقادونه دټولنی ډیرو بیلا بیلو قشر و نو پوری اړه پیدا کوی.دلیکوالـــــو، منتقدینو ،مامورینو، دولتـــی ، بیرو کراسی او .... په کارو نو باندی لیکنی دی .دغه لیکنـی اکثرا دپیښو یو په بل پو ری ډیری استادانه ترتی پـــه نتیجه کی کاملا داستانی هنر ی ژانر کی هم ګډیږی،

«دقلمونو څخه تر ډانګو نـو پوری » لیکنه کیدای شـــی د نمونی په توګه وړاندی شـی . په دغه لیکنه کی لومړی ددوو دوستانو اړیکی ددی لـه پا ر ه چی وروستی کارونه او پیښـی خندنی شی او په عین حال کی له طنز څخه هم برخمن وی، تشریح کیږی . دغه حالت که وجود نـه لرلای نو وروسته پیښـــی او کارونه به دومره جالب نه وای. وروسته د اړیکو له تشر یح څخه لومړنی پیښه چی پاځون د هغی په راوړ لو سره دکومیکـی او طنزی لیکنی له پاره ښه زمینه برابره کړی ده ، را منځ تـــه کیږی . پیښی یو بل حتمی کوی. ددغې پیښی په ځواب کی با ید

جواب وویل شی . بل دوست هم عکس العمل ښکیی او په نتیجه کی دیو لږ خند نیو پیښو لږ ی پیل کیږی

دلته دیوی خبری یادونـــــه ضروری بولم چی په دغی لیکنی کی خبره دعادی روالله وځی او تریوه حده مبالغی تـــــــه ور داخلیږی . خودا باید په پام کی ولرو چی کومیکی اویا هم طنزیه لیکنی تر ډیره ددغی رویـی ا وطر یقی څخه کار اخلی. مکـر هلته چی چاپلین په خپلو فلمونو کی موږ دخندا وو په کشتـــی سوروی ، تر ډیره پوری پـــه مبالغی سره دغه کار نه کو ی ؟ مګر په پخوانیو کومیکو لیکنواوډرامو کی دغه کار سرته نـــه رسیده ؟ زموږ د یو شمیـــــر منتقدینو عقیده داسی وی چـی دغه پیښی باید غیر طبیعـــی نه شی .

خو زه په دی باور یم چـــی کو میدی لیکوالان دغه مبالغی هم دومره په طبیعی ډول سر ته رسوی چی زموږ باور یی منی ، آن که په عملی ژوند کی دهغه ډول پیښو دشته والی او یـــا پیښیدو امکان لږ او یاکلـــه ، کله بیخی نه وی .

دکاتب پاڅون په دغی لیکنه کی هم دیار دل شله اوشفتل ګل جګر پاره تر مینځ دپیښـــو جریان تر یوه حده مبا لغی تـه وځی. خو زه داسی عقیده لرم چی دده دلیکنو کومیکه خوا هـم په همدغو برخو کی پرتـه ده .او جالبه خولا داده چی زمو ږ په ادبی بهیر کی په یو څه توپیـر سره دغسی خندنی نقدونه پیښ شوی هم دی او منتقدین کـــه دانګونو ته سره نه دی وتلی نو لاس په ګریوان شوی خو دی او په ژوند کی اویا هم د ژوند په یوی اوږدی مودی کی یی یو د بل سره له خبرو کولو څخه ډډه کړی ده. دده ددغی مبا لغـــی منلو ،نه منلو سوال نه رامینځ ته کیږی ،بلکی دده لیکنه موږ ته تر ډیره دغسی بهیر و نـــه

راښيي .جالبه داده چې د پښتو اودنه يې دومره کلکه ده چې کله کله يې سړی د ډيروژوردا و کلکو اوډل شوو کيسو سر دهم پرتله کولای شی .

دکومیکو کیسو لیکل او یاد طنزونو لیکل د هنری فورمو نو دمهارتونو دلرلو په خوا کې ځینې نورو خبروته هم ضرورت لری. هغه دلوستونکی یا داوریدو نکو ذوق تصور کول اود هغو ذهنیتونو تحر یکول د خندا له پاره ،دکاتب پاڅون په لیکنو کی دساده هنری طنزی نثر د لیکنو په خوا کی دده دلیکنو یوه بله خوا هم باید له نظره و نه غورځوو . هغه دده دسمبولیزم دننه لیکنه ده . البته چې په د ی مجموعی کی ددغه مکتب د ننه لیکنه یوازی یوه لیکنه یی تقریبا کامله سمبولیکه لیکنه ده. اوهغه د «کمال یی په څه کی دی ؟» لیکنه ده . په د ی لیکنه کی کاتب پاڅون داسی طنز یه ، خو سمبو لیکه لاره په مغ کی نیو لی ده چې ددیرو تعبیرونو له پاره زمینه لری ، خو زما په نظریی سیاسی تعبیر تر ټولو زور او ښایی هم هر اړخیزه تعبیر وی . سړی کله، کله چې دسیاسی دستګاوو دسنه وکوری واقعا هم دغسی مقرری ، دطوطیانو د درجو په ښا، د سړی تر سترګو کیږی .طوطی اود هغه مهارت دانسانانو دټولنیزو جوړ ښتونو د ننه دهغو دمهارتونو او ځای په ځای کیدو سره پر تله شو ی دی . اود هغه دلیل هم دادی چې هر څوك په داسی دستګاوو کی یوازی امر منونکو ته ضرورت لری او بس . له هغی پر ته خو بیا دمنطق اوتعقل مداخله رامنځ ته کیږی او خبره عصیان او یا غیتوب ته وځی .البته داخبره دی داسی تعبیر نه شی چې کنی دعقل خاوند په داسی دستګاوو کی نه وی .خو دصلاحیت په برخه کی معمول

داسی وی چی دعقل په خـا ئ دوفاداری اودلمر مثنی خبره مطرح وی .

دکاتب پاڅون دلیکنو د تولو خواوو بر بندول اوڅرکنـدو ل فکر کوم په ساعتونو وخت اوپه لسګونو پانو ته ضرورت ولري، خوزه وایم چی زمون لوستو نکی کولای شی په خپلهـم دده د اکثرو لیکنو په مطلب پـو ره وپوهیږی او خوند تری واخلی او آن په تعبیر ونو یی هـم وپوهیږی ، ځکه چی کاتب پاڅون تر دیره د خپلو لیکنو په پای کی یو د نصحیت په ډول خبر ه لری چی هغه دده په اصطلاح دهنر وظیفه ده . سره له دی چی کله ،کله یی دغسی خبری د لیکنو هنری ارزښت ته صدمه هم ور رسوی ، خو پاڅون ددغه کار په کولو ځان مامور اومکلف ښلی دی . په هر صورت ددغـی مجموعی چاپ نه یوازی دا چی د ستاینی وړ دی ، بلکی دډیری ارزښتمنی طنزی- کو میکـی هنری مجموعی په توګه یی کا رزمون دنورو طنز لیکو نکو لپاره دیو رهنما کار هم ورکـولای شی .

زما په عقیده که زمـون سینماګران د پاڅون طنـزی - کومیکو لیکنو څخه استفـاده وکړی او هغه د سینما په پردی کی خلکو ته وړاندی کړی، نـو دغه مجموعه به د هغو له پاره د ډیرو زیاتو کا رو نو له پاره زمینه وی.

په پای کی یوه خبره دیادونی وړ بو لم چی د پا څون دهنری طنـزو نـو په خوا کـی ژور ناتلستیك طنزو نه هم د یادو نی وړ دی او زمون مطبو عات نری ډك دی. د پا څون د ډیرونـورو ښو لیکنو په هیله .

عبیدالله محك

نوارلسم

د مطالبو فهرست

شماره	عنوان	صفحه
۱	صادقانه اعتراف	۱
۲	دوربشو خوږونکی مالوم شول ، خو ...	۳
۳	له قلمونو څخه تـــر ډانګو نو پورې	۶
٤	ځان ښودنه	۹
٥	شینکی کمر	۱٤
٦	دجیب وهونکی سترګـی په جیب کی وی	۱۸
۷	هیر زړی	۲۱
۸	زه ملامته نه وم	۲۳
۹	زړه مینه	۲۷
۱۰	چې غوښې خـــوړی ، هښوکی یې کړی وی	۲۹
۱۱	حال مالوم نه دی خودا نه یی په غیرانده	۳٤
۱۲	هوښیاره مرغی پـــه دوولومو کی نښلی	۳٦
۱۳	خژوند یتوپ وئیقـــه	۳۹
۱٤	نو ښت	٤۳

شماره	عنوان	صفحه
۱۵	ـسیالی	٤٦
۱٦	ـمدیر صیب، په خـط خو په پو هیږ ی	٤٩
۱۷	ـدشدل ځولی	٥١
۱۸	ـ مامور سمندر ځنګـــه تقاعد شو ؟	٥٣
۱۹	ـنوښتګر	٥٥
۲۰	ـ دقصاب دزوی کوژ ده	٥٧
۲۱	ـ نومونه څه ډول ایښودل کیږی	٦٠
۲۲	ـیوه دقیقه چوپ پا تی کیدل	٦٢
۲۳	ـحساسیت	٦٥
۲٤	ـیومامور مساوی کیږ ی په دوو چرګو	٦٧
۲٥	ـکه چیرته واوره اوړه شوی وای، نو...	٦٩
۲٦	ـکمال یی په څه کی دی ؟	٧٢
۲۷	ـپښه اوپه ځای خبره	٧٤
۲۸	ـدموسسی د ریاست له پاره انتخابات	٧٧
۲۹	ـغذائی رژیم	٨٠

صادقانه اعتراف

وئه و په پخوا زما نو کسی یوه پا چا هی وه چی په ټو ټ قلمرو یی دنن ور ځی پـــه اصطلاح اداری بیرو کرا ســی او بدی خو ړلو حکمرا نـــی کو له. کله به چی غـــو ځ په یوه سیمه کی حا کم یـــا ولسوال مقرر یده، نو دهغـه تر قمچینی لاندی سیمه به دده با غ بلل کیده.

وایی چی کوم وخت یو تن نوی په یوه سیمه کی حا کم یا ولسوا ل مقرر شو. دغـه ولسوال له ځا نه سره پـه نو مړی ور ځ دولس بو جـی وړی وی. کله یی چی پـــه رسمی چو کی پښه واړو له، نو دبو جیو په دکو لو یـــی ییل وکړ. دکلی له ملک څخه نیولی بیا تر پښې او ټا یـی پورې یی دسیمی خلك پـــه بیګا رونو، جر یمو او نـــور و وسیلو لو څ لپر کړل.

یو ولسمه میا شت لانه وه پوره شوی چی دسیمی اوسیدم

دوه شوخورونکي نالوم شول، خو ...

ونکی په تنګ شول او څوتنه سپین ږیری یی دشکا یـــ
له پاره مرکز ته و لیـــږل او هم یی دو لسوا لی پـــه
دننه کی یو لړ کنګو ســـــی دو لسوال په ضد پیل کړل.
کله چی ځیرك و لســـوا ل دخطر احسا س و کړ نـــو
دو لسو الی سپین ږیـــر ی یی و لسوا لی ته راو بلل او
له تړ لو پټو کنګو سیوشخه یی په خپله پر ده پور تـه
کړه. هغه دیو صاد قا نـــه اعترا ف په ترخ کی را بلـل
شوی کسان مخا طب کـــړ ل او ویی ویل :

– زه چی په لو مړی ور ځ ستا سی سیمی ته را تلم ،
نو دولس بو جی می له ځا نه سره راوړی وی له دغـــو
دولسو بوجیو څخه می تراوسه پوری یوو لس بو جی لـــه
پیسو څکی کړی دی او یوازی یوه بو جی پا تی ده. زه تاسو
ته قول در کوم چی له دغـی پا تی شوی تشی بو جـــی
ورو سته به یو دینار هـــم له چا وانخلم. که چیر تـه
ستا سو دشکا یتو نو له کبله زه لیری شوم او بلو لسوال
می پر ځای مقرر شو، نو هغه به هم زما غو ندی دو لـس
بو جی په اوږه در ته راچونی وی. اوس نو خو ښه ستا سی،
که ما یوی بو جی ډکو لو تـه پر یږ د ی او یاهم د بـــل
ولسوال دولسو بو جیو تـه زړه ښه کوی.

کله چی سپین ږیرو پـه خپلو کی غوږونه ســـر ه
نیږ د ی کړل، نو دا یـــی ښه و کنله چی همدا یـو ه
تشه بو جی ډکه کړی او ډیرډیری خپل نور استا زی مړ کړ
ته ولیږل څو له مر کـز ی مقا ماتو څخه ډیخوا نـــی
ولسوال دبر حالی او پـه ځای پا تی کیدو شفا عت وکړی.

هغه وخت چې ترا نسپورت دآسونو، خرو، اوښا نو او
فیلانو په انحصار کې و، نو وایی چې درسمې انتقا لا تو
دآسونو دسا تنې له پاره مهترو تا کل شو. او دا چې
هغه وخت رسمي تشکیل داوس زها نې په ځیر تحو یلدار او
دتحو یلدار مر ستیال نه درلود، نو دآسو نو له پاره ور بشې
یې دآسونو دمهتر یا امر په وجهه کې حوا له کړی.

داستحقا قې تا بلو کا نو له مخې په ځلورو یشتو ساعتو-
نو کې دیو آس له پاره یو من ور بشې پیما نه تا کل شوی
وه . د آسو نو آمر له هما غې نو مړی ور ځې دری چار کـه
ور بشې آسو نو ته پـه توبره کې اچو لی، او یو چارك
یې دخپل ځان له پـار ه استحقا قې وتا که. دور بشـو
نه دی خوراك کې هم دآسو نو او هم دآسونو دمهتر کیدې
لودی وی اود اسو نو شکایت پور ته نه شو، پله ور غ

وړو وړو کنګو سی شو چې مهتر هم له آسونو سره
دور بشو په خوړلو کې شریک دی. او دا کنګو سی ددی سبب
شو چې په مهتر باندی دور بشو دو یشلو په وخت کې
یو بل هئیت وتا کل شو. دمهتر او هئیت تر منځ دلومړی
ور ځی په کتنه کې دری ارخیز قرار داد لاسلیک شو، او هغه
داچې هئیت هم له آسو نواومهتر سره دور بشو په
خوړلو کې شریک شو. ددی قرار داد له مخې یو چا رک
ور بشی دمهتر، یو چا رک دهئیت او دوه چار که دآسونو
له پاره وتا کل شوی. څو ور ځی چې تیری شوی نو
دآسونو مخ نه خړ شو ل او ورځ له ورځی به ډنګر یدل.
هر څو مره چې بیطا را نو لته و کړه، ډنګر و الی
په پته و نه پو هیدل. وروسته له زیا تو هلو ځلو بیا کنګوسی
راپور ته شو چې مهتر او څارونکی هیئت لاس سره یو کړی
دی اودآسونو نیما یی ور بشی دوی خوری. ددی کارد مخنیوی
له پاره دو هم هئیت چې له لو مړی څارو نکی هئیت
څخه یو څه با صلا حیته و وتا کل شو، څو حق حقدار ته
ور سپړی. کله چې ددو هم څا رونکی هئیت دتا کلو
آوازه شوه دآسونو بنې وغو ړیدی او بیر ته یی
په چا غیدو پیل وکړ.

میا شت په لانه وه تیر ه شوی چې دآسونو ستر کی بیا
دسر په کا سه کی ور ننو تی او کو لمی یی په ملاکا نو
پوری و نښتی. حتی تر دی چې په او نی کی به دوه او
دری اسونو له ور بشو سره مخه ښه کوله.

په دی تر څ کی بیا دور بشو خو ړلو کنګو سی
را پور ته شو. داځل مسوولینو هو ښیاری وکړه او ددریم
هئیت له لیږلو څخه دمخه یی دآسونو پخوا نی مهتر یا امر
ور وغو ښت، او دهغه ددوسیی دځیړلو پ ه وخت کې مو ظف
څارنوال ور ته وویل:

له قلمونو څخه تر د انګونو پورې

ـ که رښتیا دې را ـــــه وویل، نو له دې سټې څخه دې
ګیر یو م.

مهتر چې ددې خبرې پـــه اور یدلو سره لږ څه ډاډه شوه
او له دغه ستر راز څخه یـې په دې دول پرده پور تـــه
اکـــړه.

ـ صیب !هغه وخت چـــې زه یوازې وم نو یو چـــار ك
ور بشې ماخوړې او دري چارکه می آسا نو ته ور کو لـــې ه
کله چې لو مړی ځارو نکـې هئیت را غې نو له دري چارکو
څخه یو چار ك دهغه استحقا ق شو. اوچې بیا دو هم هئیـت
راغې نو ما او لو مـــړ ې هئیت نه شو کولای چـــې
دخپلې خو لې مړی ور سـره نیمه کړو. هما غه و چـــې
یو من ور بشې په ځلورو برخو وویشل شوی او په دې دو لـ
ځپل ځپل حق حقدار ته ور سید.

وایې چې له دې خبـــر ې سره هر څه رو ښانـــه او
د ور بشو خو ږو نکی ما لـــوم شول، خو اوس چې هما غـــه
پخوانی ترا نسپورټ ماشینیزه شوی دی، تر او سه لاد تیلو
خوړونکی مالوم نه دی.

یارَ دل شله به چی کلـه په ادبی بحث کی ور کډ شوه
نو دخپلو خبرو دپو خوا لـی له پاره به یی دشفتل کـل
چکر پاره دلیکنو لحینی بر خی دنقل قول په ډول را خیستـی
او همدا واز جکر پاره هـم دشله په باب کټ مـت
دغه څیر پیر زو ینه لر لـه .

خو له ور څونه یوه ور ځ په کومه ور څپانه کـی
دشعر دمحتوی په بـاب دجکر پاره یوه انتقا دی لیکنه
را ووته او په هغه کی یـی دشله دشعر څو بیتو ئـه
دبی محتوی شعر دییلکـی په تو کـه معرفی کړی ؤو.
که څه هم په خپله لیکنـه کی یی دشله لوم نه و اخیستی،
خو شله دخپل شعر بیتو لـه ژبیژ ندل او دجکر پاره لیکنه یی
هوه دری څله په داسـی حال کی له نظره تیره کړه چـی
دسر له ویښتا نو ئیو لی بیا دپښو تر نو کالو پوری تو ل

لړزی لیولی‌و. په دغه ورځ‌یی له دیره قهره خپل سمسور
پر یتو نه په خپلو غا ښو نو وریبل او دمیز له پاسه یی
ور څنی درمند جوړ کړ. کله چی سبا ماز دیگر ور ځپا نی
ویښل کیدلی، نو دهما غی ور ځپا تی په څلورم مخ لی
په غټو توروو لیکل شوی وو: «هغه لیکنی چی لرمون‌نه لری»
له عنوان څخه په دا گه مالو میدل چی دبی لړ مو نه
لیکنی خطا ب دجگر پا ر ه لیکنی ته دی.او په دی دو ل
شله او جگر پاره سره‌ونښتل. په ور ځپا نو، جر یدو او
مجلو کی یی یو په بل دو مره نقدو نه او نتقا دی لیکنی
وکړی چی نور ور ځینی مسوول‌چلوو نکی هم په تنگ شول
او ددوی مشا جرو، مناقشو او نا ندریو ته یی دپای‌تیکه
گیښو ده.خو شله گله‌دو مره په اسانه او ساده له دی
خبری تیر یده. خپل ورو سمتی‌تر یخ اوله گنا یو دك‌نقد یی
چی ور ځپا نو یی له خپر یدوځخه معذرت غو ښتی و،دماښام
په خره کی دشب نا می‌غو ندی‌دجگر پاره کور ته وغورځاوه.
جگر پاره په همدی شپه پـه دیر مشقی خط یو نقد ولیکه
او په سبا ما ښا م یی دشلـه دکور په در وازه‌سر یـښی
کړ. بله شپه شله دجگرپاره‌دکور تر څنگ دیوال با نـدی
په تور سکاره لیکلی ووچی :«جگر پاره ادبی غل دی». په
سهار چی جگر پاره وظیفی ته روان و، نو ستر گی یی‌ددیوال
گه پاسه لیکنه با ندی‌ولگیدی. ژریی له جیبه دسمالراوویست
او له دی ویری چی دچا ورته پام نه شی ددیوال له پا سه
لیکنی څخه یی یوازی‌د«ادبی»توری وران کړل او نـور ه
لیکنه هما غسی ور ځینی‌پاتی‌شوه، ځکه چی دمامور ینـو
مو تر یی دکور مخی ته بریك‌وواهه. جگر پاره په دفتر لی
له حا ضری لاسلیك کو لـوورو سته تکسی گرا یه ګراو

خان بیزودنه

په یوه مقاله یی دلوری پا تی شتوی لیکنی ورا ګولو ته لګان
در ساوه. سم لا دتکسی څخه نه و را کوز شوی چی په
ګو ځه کی دما شوما نو شورما شور جګ شو، او هغه دچا
څپره چی دیوا لو نو هم چیغی وهلی او ویل یی چی: جګر پاره
غل دی. خواره کو تی په داسی حال کی چی له شر مه خو لی،
خو لی و، ددیوالې له پا سه لیکنه پا که کړه. خو دغه
چمله ښیا ئر پا یه دکو څی دما شو ما نو له ذهن او ژبی
پاکه نه شوه. ماشوما نو به دجګر پاره دزا منودګورولو
لپاره په ښوو نځی کی حتی دتختی له پاسه هم لیکل چی؛
جګر پاره غل دی.

جګر پاره دخپل غچ اخیستلو له پاره دماخستن په تیاره کی
دشله دکور په در وازه، سپین رو غنی رنګ با ندی ولیکل
چی: یار دل شله خر دی.

اوس نو ددوی دواړو ادبی نقدو نه په بی ادبه نقدو نو
اووښتی وو. حتی تردی چی یودبل دکور په دروازه یی
پو چی سپوری هم و لیکلی.

خو یو ما ښام چی نور دیوا لو نو او دروازو هم ددوی
د «نقدونو» له خپر یدو اولیکلو څخه معذرت غو ښتی و، جګر-
پاره دخپل مات بیل له لاستی او شله دبخاری دنلو نو
دپا کولو له دانګ سره یو دبل دکور پرخوا وخو ځیدل.
دلاری نیمایی ته نه وورسیدلی چی دواړه سره مخا مخ شول.
له مخا مخ کیدو سره سم دقلمونو په ځای دډا نګو نو
«نقدونه» پیل شول. او کله څو تنو لارو یانو پکی دخیل
لاس نه وای پور ته کړی، نو دقبرو نو په شنا ختو به یی
لازا منو هم «نقدونه» لیکلی وو.

ریا کاری، تظا هر او څان ښودنه که نارونی نه ده تـــو دنا رو غیو مور حو ضـــــرورده. او که چا نه پکی شـــك ښکاری نو راځی چی دما مور ها شم له کیسی څان خبر کړو او بیا ور سته دپور ته خبری د منلو او نه منلو پر یکـــــړه وکړو.

مامور ها شم دمخا سبـــی دحوا له جا تو مامور چی پـــه خپله نهمه رتبه و، خـــــو په لسم بست کی یی کار کاوه. یو ساده، او دپـــــا ك زړه خاوند و. خواره کو تی کورنه در لود او له خپل کلیوال سره چی دبکرا میو په نسا جـــی فابر یکه کی کار کړو پـــــه جاده کی کرایی لو ته نیو نی وه. دواړو دیمره کول چـــی له کرا یی پر ته په خپـــل معا ش با ندی دسهار له تربغ چای او دما ښام له سپـــورو کچالانو سره کو له دودی تر سپتو نی تیره ږی. په خپله مامور ها شم دیو تا نودرنګ په ځای، یو ټان په وازده او لم با ندی غو ړول چی هم بی پیسی نه پری مصر فیدی او هم یی دیو تا نومقاو ت د بـــر یده.

په اوږی کی په چی تودوخه زیا ته شوه نو دشعبی همکا ـ

وانو به بوتان ور با نـــدی ایستل او با لدی په دهلیز کی
به یی اینبودل. څکه چی دده په بو تانو پسی به دمچا نـــو
لښکری را روا نی وی. دری کاله کیدل چی له موږ سره
په دغه دفتر کی مامور و، خوزما نه په یاد یږی چی په دغـو
دری کلونو کی دی دده لـــه کمیس سره داو تو ملا قـــات
شوی وی. کله به چی هوا لږ څه سړه شوه، نو مامور هاشم
به تر پطلا نه لاندی پرتو ک اغو ست او دیر څله به یـی
دپطلانه له پا یښی څخـــه دپر تا که پا یښی یوه لو یشت
دمخه روا نی وی. هره غر مه به یی دوودی په سرله اشپز
سره شخړه وه، اوکو مه وریځ به چی زموږ په شعبه کی له
همکارانو څخه څوک نارو غ یا غیر حاضر و، نو دمامـور
هاشم خولی به په غورو کی وه، څکه چی دهغه دودی به
هم دمامور هاشم دکولمو میلمه کید لـــه.
که ربښتیا خبره وی، نـــو خواره کو تی دهمدغی غر منی
دودی له پاره ما مور یـــت کاوه. دیرځله به یی چی په
دفتر کی دوه قا بو نه وخوړل، نو په هغه ما شنام به یی په
کو ته کی دیک نه پخاوه.
زموږ مدیر چی په ځـــان ښو دنه کی یی تخصص درلوده
کوم وخت خپله زړه کور تـــی مامور ها شم ته خیرات ورکړی
وه. هر وخت به چی دسخاوت او ځوا لمردی خبره شوه، نو
مدیر صیب به دخپلی کور تی ذکر کاوه. ما مور ها شم خواره
کو تی هم له بدی ور ځی څه نه ویل اوهسی په یی دبوټ په
څو که څمکه وکړو لـــه. او که دخپلو سوانحو دخرابیدو
ویره ور سره نه وای نو په دغه تش لاسی او خواری کی
په یی دمدیر صیب زړه او له مود څخه نو یدلی کور تی دده
په مخ ورو یشتلی وای، خـو غریبی دی ور که شمی.

ځه ورځو نه یوه ورځ زمونږ ښځو نی تا پیسته په غا ړ
چې دوه دری میا شتی غیرحاضر وه، یوه تا پیسته نوی مقرره
شوه. دتا پیستی له مقرر یدو سره دمامور ها شم کړو وړومه
بدلون ومونده. دریمه ورځ یې یو تان نوی شول، او پنځمه
ورځ یې دمدیر صیب زړه کورتی په ځان کی نه وه اویو لیلامی
ځنځیر دار جمپر یی په غاړه و. په نا سته ولاړه او حتی په
خبرو کی یی بدلو ن ورا منځ ته شو. مونږ حیران وو چی ما مور
هاشم څنګه یو په یو بدلو ن ومو ند، همسی نه چی دلا تر ی
ممتاز ه جا یزه ور ته وتلی ده، که څه؟ خو دمیا شتی په پای
کی خبره رو ښانه شوه، ځکه چی خزا نه دار دمعـــــا ش
په وخت کی معا ش ور تـــه ور نکړ او پیسی یی ور ځینی
په قرض کی وکړځو لی.

پخوا به چی بل چا په دفتـر کی سکرټ څکا وه ، نـــو
مامور ها شم به دسکر تـــو دلو کی له لاسه دفترخو شـی
کاوه. خو له هغی ور ځســی چی زمونږ تا پیسته نوی مقرره
شوه، په ورځ کی به یی دری خلور ځله دشعبی په ملا زم
با ندی له کا نتین څخـــــه سکر ټ را غو ښتل.

زمونږ مدیر دمامور ها شـم په دغه سملا سی بد لـــو ن
با ندی بوی پره شوی و، خو ماته هغه وخت شك پیداشو
چی یو سهار می دستری مشی په وخت کی ور سره روی ماچی
وکړه، ځکه چی دعطرو بو ی می پوزی وتخنو لی.

شاید مدیر صیب دی کار ډیر خوراوه چی مامور ها شم دده
زړه کور تی ولی نه اغو ندی. او یا یی شاید غو ښتل چـــی
په مامور ها شم تو که چیر ه کړی، نو ځکه یی یوه غر مـه
دخپلی دودی ځاب دما مـو ر ها شم تر مخ کینبود او په

داسی حال گی چی دهری گیدی مړومی یی ! پستل وین ویبل !

ـ زه تن مور یم .. سهار می هکی خوړلی دی.

خو مامور هاشم‌دمد یـــرصیب خا پ ملا زم تر مـــنځ کیښود او له خپل خا پ څخه یی هم دوه دری کاشو طـــی وخوړی اوتور یی شاب‌له خپلی‌مخی پوری واخه. ما ور ځینی ټپو س وکړ چی :

ـ ها شم خا نه اخیر یست‌خو به وی ؟ پخوا به‌دی یـو شاب نسوار هم نه و او اوس‌خپل خا پ هم در ځنی وک پاتی شـــو .

مامور ها شم چی په خپلـو سپیرو شو ندو لاس را تیراوه، وویل:

ـ مو ر یـــم .. سهار مـــی‌له کو چو سره دودی‌خو ړلی ده.

ســـبا غر مه بیا مدیرصیب‌خپل خا پ ملا زم ته ور کړ او دسهار ئی‌مکلفی دودی پـــه خو ړلو یی تا کید وکړ.ما مور ها شم هم دده په قول دلاندی‌غو ښه خو ړلی وه، او دود ی یی‌مور ته را پا تی شوه.

دغه لو به خو ور خـــــی پرله پسی تکرار شوه، کلـه به مامور ها شم دسهار کـوچ‌خو ړلی وو او کله شا ت.کله به یی پرا ټی په ځان زیا تی کړی وی، او کله به یـــی دپیروی او پنیر خبری کو لی.

خو له دی تو لو خورا کوفو سره، سره ورځ له ور څـی دها شم مخ خړ اوشو ندوپتری نیول.

او هغه ور ځ می هم ښـــه په یاد ده چی غر مه یی‌دودی ونه خو ړه او داسی یـــی‌و ښوده چی ګو ندی سهار یی

مشینکی کمر

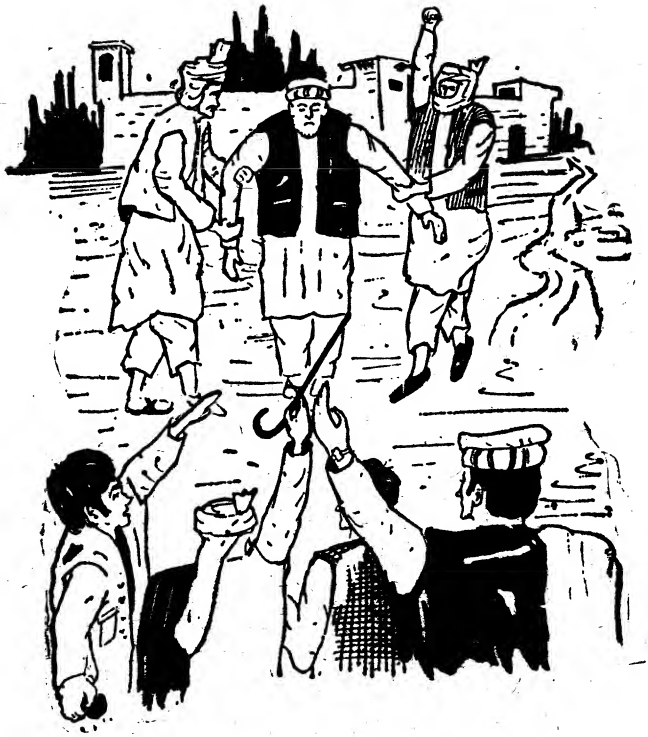

په ویښا مینو سمبال، غـو ږه او مکلله دودی خو ږ لی ده
خو موږ لا ددودی ورو ستـی کا شو غه ن ه وه خو لی تـه
کړی چی ما مور ها شم له خو کی راولو یدا و زوپ یی وکړ.

مد یر صیب چی دخپلـی نقشی له تطبیق څخه یـی
در ضا یت مو سکا په شو ندو خپره وه، زړ دمیز له خا نـی
څخه دبوری قو طی راوویسته او یو گیلا س شر بت یی ورځنی
جوړ کړ. کله مو چی دما مورها شم په خو له کی دبـوری
شربت ورو څښا وه، نو سترگی یی راوغړولی، خوله خبـرو
وتلی و. دستر گو په رپ کی مو استعلام په تا پیسته تایپ
کړ او خواره کو تی مـــو رو غتو ن ته ور ساوه.

ورو سته له معا ینا تـو مالو مه شوه چی مامور ها شم
دکم خوری له لاسه دمعـد ی په زخم اخته شوی دی. او
ددفتر دتا پیستی په وړا ندی دځان ښو دنی او تظا هـــر
نتیجه یی دسر په ستر کـو لیده.

شینکی دشنه سان هغه یر ستن وه چی یووخت ور ته دتو ل کلی او سیدو نکـــو ددرنښت په ستر که کتل . پخوا تر دی یی نه خوړ، لـه مور او نه کو مه ترور دی کلی ته را غلی وه. نو پـــه دی حسا ب شینکی دکلی یکه تازه یر ستن وه. په لیږی اونیو دی کلیو کی به یی صفتو نه کیدل. کله چی شینکی داول کل ماما په کور ور ننو ته ، نو اول کل ماما دنارو غی پر بستر پریوت. دکور غړو تر هغی پـــور ی یر ستن ور یا ندی اچو لـه ،خو چی شینکی ور یا ندی بوره شوه او اول کل مامایی خاوروته وسپاره. له اول کل ور ستـــه ببیشه ترور چی خلك وا یی دطفلی غا ښو نه یی هم شوی وو نارو غی راوپر زو لـــه .خو شپی شینکی دبیشي ترور پر کټ پر ته وه، او آخـــر هغی هم کورو خاورو ته کړه وکړه. داچی شینکی په ټول کلی کی یواز ینی یر ستـــن وه، نو په کلی کو رکښـــی به چی څو ك نارو غه شـو،

په هغه به یې شینکی اچوله. په پټوا وخټو لو کی چې
کو لی مولی نه وی او دلته په څیر رو غتو نو نه او
کلینیکو نه چا نه پیژ لد ل، نو زور سری او یازده ښځه
به چې دکټ او بستری شو ، بیا یې رغیدل کړا نه خبر ه
وه. که په هر نارو غ به یې شینکی و غوړوله او هغه په یې
ور لاندی خو لی کړ، کو مه نتیجه یې نه ور کو له .
په هغه کال دملا ریا تبی دیری زیا تی وی او که هیڅ نه وی
نو دیرش څلو یښت تنه په نیو نیمو نیا و لیری کلیو کې
تر شینکی بر ستی لا نـدی په حق ور سیدل.
یووخت په کلی کی کنګوسی شو چی دا ټول مر ګ او
میر دشینکی له لاسه دی. لکه چی په ټولو مړو شو یو
کسانو کی داسی څو ک نه وچی دنارو غی په وخت کی یې
شینکی نه وی پری اچولی.
په پای کی دکلی خلک راټول شول او دشینکی دمحکو مو لو
نغاړه یې ودنګو له. دنغاری له غږ سره نار ینه او ښځی
ټول له کورونو را ووتل. ټول له مخی حیران وو چی څه
خبره ده. په همدی وخت کی دکلی مشر دجو مات چو تر ی
ته پور ته شو او په لوړغږ یې وویـل:
ـ مړو او ناسی ټول شا هدیو چی دنورو کلو نو پـه
اندول سړ کال له کلی څخه زیاتی ځنا زی ووتی .
په دی کی یوتن د خلکـو له منځ څخه ور غږ کړ :
ـ سمه ده چی سړ کال په کلی کی مرګ او میږدیر وه
خو دا په د خدای رضا وه. له دی خبری سره دکلی مشـر
یوه ترخه مو سکا وکـړه اوویې ویل :
ـ د خدای له رضا څخـه هیڅوک هم نه دی منکر، خـو

له خپلو اروا کانو او ګنوم قدم څخه هم ستر ګی له شئ پټو لای .

یو بل سپین ږیر ی کلیوال پری را دمخه شو او دکلی له مشر څخه یی وپوښتل :

ـ نو دغه خبیثه ار واح اوشوم قدم د څه شی و چی زموږ کلی یی و ځا ته ؟

مشر ور ته وویل :

ـ دغه شوم قدم د شینکی پر ستنی دی . دا سپیره او شومه پر ستن چی د هر کلیوال پر نارو غ غوږ یدلی ده ، بیا دنیمګړ ی دنیا بادنه دی وهلی .

یوتن چی دری ور ځی دمخه یی بودا پلار خاورو ته سپار لی و او دنارو غی په وخت کی د شینکی شا هد وه په ډک ستونی دکلی دمشر خبره تا ئید کړه :

ـ حق خبره دی وکړه .دا بدبخته شینکی با ید له کلی ورکه شی، او کنه نو ټول کلی به له یوی مخی جارو کړی .

ټولو کلیو الو د تائید غږونه پور ته ږ ل، لو پـه پای کی پریکړه وشوه چی پرستنی ته اور وروا چو ی او هغه وسو ځوی . خو کو م(هوښیار) پکی وویل :

ـ سیځل یی ښه نه دی ..ځکه چی شوم او سپیره لوګی یی په کلی اوسیمه خوریږی.دا باید له کمره نه لاندی و غور ځوو او سنګسار یی کړو .

ټولو دغه خبره و منله اوبیا یی شینکی په داسی حال کی له کو تی را وو بسته چی ځو تنو ځوا نانو په اوږ دو لرګیو کی نیولی و ه.کلیوال ځو قد مه لیری ورځنی ولاړ وو ، ځکه چی په چا یی سیوری و نه لویږی .

جیب دھونکی ستر کی پہ جیب کی روپے

بیا یی په همالمو لر کیږو کی بر سټن دکمر سر له رڼا
کیږه او په یو ځوړیی له لرګیو سره یو ځای له کمره څخه
لاندی و غور ځو ته . له غور ځو لو وروسته هر چا
تیږه را پورته کو له او دکمره له سره یی په شینکی
پسی ور غور ځو له ، شـــو شینکی خواره کو ی په تیږو
کی پټه شوه .

وایی چی تر اوسه پو ری دهغه کمره لاندی له خو ک
تیریږی او نه هم سـیږی ځکه چی سیږو ی
یی شوم دی . له هغه وخته بیا تر څنه پورې ډیره مود ه
تیره شوه خو دغه کمر چـی اوس په لیر ی او ټیږو دی
سیمو کی په شیبکی کمـــر مشهور دی ، دکلیوا لو لـــه
یاده نه دی و تلی .

او اوس هم ځ لك دکنـــا هونو دتو یو لو له پـــاره
دشینکی کمر له سر نه دری څاور تیږی کښته غورځوی.

وایی چی د ښار په یـوه کوڅه کی جیب وهو تکـی (کیسه بر) دیو کـلـیوا ل سړی جیب وواهه او بیایی ځان دخلکو ګنه ګو نه کـی ور ك کړ . کلیوا ل سـړ ی له پیښی څخه دیر ژر خبرشواو په چیغو ، چیغو یی څار ـ ندو یان مر ستی ته ورو بلل. په څار ندو یا نو کی یو تـن چی په تجر به کی یی تـر نورو څو کیټسو نه او کمر ـ بندو نه زیات زاړه کړی ووخپل بل همکار ته چی پـه ګمیس او پر تو ګ کـی وویل چی دکو څی له یوسن څخه تر بل سره پور ی دخلکو په ګنه ګونه کی منده کړی. نو موږی تن له امر سره سم په کو څه کی منده کړل او دوه درې د قیقـی وروسته څار ندوی هـم ور ـ پسی دپلټنی ګامو نه کړلدی کړل . څار ندو ی ما خـوا ډیوا دخلکو په منځ کـی لارو یان یو په بل پسی لـه

لظره لیرو لا . پښه شپږ قدمه لاله و لیر شوی چې له یو تن څخه یې وپوښتل:

ـ ورورده ! همد غه شیبه یو تن مجرم له موږ نه وتښتید . تاسو څوك دمندې په حال کې وئه لیدئ ؟

لاروی ځواب ورکړ :

ـ ولی نه ، همدا لږه شیبه دمخه یې دغسې پوښتنه مندې وهلې .

څار ندوی بیا ور څخه وپوښتل :

ـ پام دی نه شو چې څه ډول سړی و ؟

لا روی ور ته وویل :

ـ نور می ور ته پام نه شو ، خو د سرو ږیښته یې پیراو رسیدلی وو .

څار ندوی دکورو دا نې په ویلو سره بیا څو ګړ ندی ګامو نه واخیستل او شل دیر ش کامه وړاندی یې له پوښتل تن څخه همد غه ډول پوښتنه وکړه . دو هم تن دتښتیدلی مجرم دپیژ ندګلوی او نښو نښا نو په هکله ور ته وویل :

ـ یوه دقیقه مخکې می له څنګ څخه تیر شو او زه یې په اوږه وو هلم . نور مې ووته پام نه شو چې څه ډول سړی و ، خو دومره می ور ته پام شو چې بو ټوله یې زاړه وو .

څار ندوی له دی لاروی څخه هم دمتنی په ویلو سره په کو ټه کی خپلی پلټنی ته دوام ور کړ . دګو څی په نیما یی کی یی له یو در یم لاروی څخه هم کټ مټ پوښتنه وکړه . دریم لا روی دتښتیدلی مجرم دنښو نښانو په باب ور ته وویل :

هیرزری

ومی ګیدې چې په همد ی ګوڅه کې یې مټاچۍ و هلې او
دګور تی په بغل جیب یا ندی یې لاس ټینګ نیو لـــی و ه
داسی مالو مید ل چې دپیسو په بند ل یې لاس اینښی وی،
څارندوی سمدستی همـــدغه سړی له متی ونیـــو او
موزی ته یې بوت . هلتـــه چې دده جیبو له وپلټل شول
او دکلیوا ل سړی پیسی یې اما نتی ، سلا متی ور کښـــی
واوو یستی او مالو مه شوه چې جیب همد غه سړی وهلی
دی .

کله چې له څار نـدو ی څخه دپینښی دکشفیدو پـــه
چاپ پو ښتنه وشوه ، هغـــه وویل :

ـ لومړی تن چې په کوڅه کې دمند ی په حال ســـړی
لیدلی و او ویی ویل چـــې دسرو ینښته یې بـــبر او
رسید لی وو ، زه وپو هیدم چې دغه سړی نایې (سلمان)
دی. دوهم تن چې دمند ی په وخت کې یې یواز ی دتښتیدلی
سړی بوتانو ته پام شو ی و ، نو زما په یقین هغه یو
مو چې و .

او دریم تن چې د مند ی په وخت کې یې یواز ی په
جیب کې ستر کې خښې و ی، ماته ثابته شوه چې همد غه
تن جیب وهو نکی دی .

لکه چې د جیب وهو نکـو او بدی خو یو نکو ستر کـې
یواز ی دخلکو جیبو نـــــه څاری .

چاندا حیران دو مره هیر ژره و چی دخبرو سره به یی لاشو ندی نه وی تخنو لی‌چی له ژبی به یی دخبرو بیـــخ هیرو . دیر ځله به یی پـــه کور کی په مره کیده دود ی وخوړه، خوچی له دستـــــرخوا ن ځخه به پا خید . نـو پیا به ور لخی هیر وو چـی‌دودی یی خو ړلی ده او که نه . همد اعلت و چی هـــر مانښا م به یی دری‌ځلور ځلـه دستر خوا ن ته پلتی وهله .

یوه ور ځ چی په دفتر کی‌دیر ستړی شوی و اود میـــز له پاسه د مرا چمتو لـــه شړمه نه هنوو پده کیدا ی‌و نو پر یکړه یی وکړه چی کور ته له رسیدلو سره به لو مړی دود ی خور ی او پیا به دخو ب خوښ‌ته لـی او سیدلـ

زملائنا في الأمم

ستی به ویده کیږی . ددی له پاره چی دغه تصمیم
ورځنی هیر له شی‌نو په تار باندی یی د لاس کو ته
وکړله ، خو دهغی په لید لوسره د خوب نیول شوی پر-
یکړه ور یاده شی . ما ښا م یی چی دوده ی وخوړه او بیا
دخوب له پاره دکټ له پاسه اوږدو غز ید، نو ستر کی‌یی
دلاس په ټرل شوی کو ته ولګید ی . د ټرل شوی تار
په لیدلو سره دی فکرکی‌شوچی دغه کوته یی د خه له
پاره ټر لی ده . هر خو یی‌چی په خپلو مغزو زور وا -
چاوه ، خه یی ور ځنی تر لاسه نه کړل .

د شپی لس بجی وی ،دولس شوی ، بیا دوه شو ی
اوخبره تر دی ځایه ورسیده‌چی د سهار په پنځه بجی هم
حیرا ن خپلی کو تی ته حیران ، حیران کتل . سهار
دچای څښلو او بیا ددریشی‌اغو ستلو په وخت کی یی د
هیر شوی کار په باب سو-چونه وهل ، خو کله چی
دفتر ته لاړ او دمیز تر څټ کینا ست ، نو ور یادشو ل
چی پرو ن یی د همد غی چوکی له پاسه کوته د د ی
له پاره ټر لی وه چی شپی به له نورو وختو نو خخه
دمخه ویده کیږی .

دټرل شوی کو تی له پو-هیدو سره ، نور سر ورښا -
لدی‌درولد شو اود میز په خنډه یی دخپلی څنګلی په
بالښت سرو لګاوه اوویده شو .

دپنجشنبی او جمعی په ورځ یی دخپلی چو کی او میز
له پاسه دول دول خوبو نه ولیدل ، خو که چیرته د شنبی
په سهار دد فتر مـلا زم ددفتر دجارو کو لو په و خت
کی له خو به نه وای‌راوښ کړی ، نو له دغه درا نه
خوب څخه راو ینښید ل به هم ور ځنی هیر وو او او س
په یی هم دخپلی چو کی له پاسه دمکا فاتو او مجازا تو
خو بو نه لیدل .

څو ور ځی مخکی‌د ښار په یو هو ټل کی زما دیو دوست
واده و او زه یی خبر کـړی‌وم . دلزما لومړ ی ځل ووچی
دهو ټل په واده کی می‌څنـی‌اچو لی . سم لاد هو ټـــل
سالو ن ته نه وم ننو تلـی‌چی ویر ی او ډار می پـــه
ږګو نو کی غز و نی و کړل. فکر می وکړ چی ګو ندی‌دزوم
او ناو ی کور نی او ددو ی پلو یان په خپلو لی سـره
لاسی او ګر یو ان شوی دی. دومره غا لمځا ل‌او ګنه کو نه
وه چی په دوه قدمه کی‌دتوپ‌ډز نه اور یدل کیده . ماچی
هزوم او ناو ی‌پلو یان نـــه پیژ ندل . نو یی ته لګښتګ
وم چی د کو م کو څ نه بـه وابا ندی کو زلو کـیـږ ی،
دکینی پښی بو ټ می لـــه پښی راوو یست اوو ځوا بیه
حملی له پاره لکه جنګـــی‌چرګ یوی غاړی ته ودریدم،

دوه دری دقیقی می په ستر_کو توره شپه وه ، پوازی د خلکو کریغو او شور ما شورمی دسر په کو پړی کښی ماغزه راته ښو رو ل . کله می چی په ستر کو لږ خه رنا شوه او شاو خوا می وکتل ، نو لږ غو ندی ورا ندی می ولیدل چی څو تنه ناریښه اوښکی په چو کیو نا ست دی اوزه هم داده شوم چی جګړه عمومی نه ده . بو ټ می پیرته په پښو کړ او کښه کتل می چی دهو تل په کونج کی غلبیله جوړه ده .یو تن په یو لوړ ځای وار خطا وار خطا مندی وهلی ، داسی بر یښیده چی د تیښتی لا ره لټوی .

جمپر یی له غاړی ایستلی او تر ملا یی تړلی و. کله به یی له کر یغی سره یو ځای کریوان ته لاسو نه واچو ل ، او کله به یی دسرو یښته په منګو لو کی ونیو ل.

دوه قدمه هاخوا بل تن متی رابد و هلی وی او په پوره قهر یی لغتی اوسو کان په یو ځای وارو ل ، ما فکر وکړ چی کو ندی کو م خواره کو تی یی را څملو لی اواوس یی په ګیده کی په لغتو وهی ، په زړه کی می راتین شول چی دغه ناست کسان خومره بی احسا سه او بی پروا خلك دی . په سپین میدان یی د تو لو تر مخ سر ی تر لغتو لا ند ی مړ کړ او دوی روی رد ی ور ته گوری .

ماویل که دوی له زړه سوی لو احساس څخه غیر حاضر دی ، ځو ما خو تراوسه دا بی غیرتی نه ده کړ ی چی زما تر مخ دی څوك تر لغتو او سو کانو لاندی وی اوزه دی دخلاصون له پاره ورتوپ نه کړم . لومړ ی می په جګ غږ دهو تل په سالون کی تو ل ناست کسا ن مخاطب کړل :

ای بی غیرتانو ! ستاسی تر مخ بی سری مرکړ او تا-
سی زیری سترګی ورته کوری

او له دی سره جو خت می لکه جنګی کله غو ندی دجګړی
دمیدان شاو خوا دخلکو کړ ی وو ماته کړ ه او هغه سړی
چې لغتی او سو کان یی بی له ځنده وارو ل دشا له خـوا
ګینګ ونیو . لاسو نه مـی ورته تاو کړل او په دو مره
شدت می له هغه ځایه دلا-ندی راوا چاوه چې ماهمور -
سره دوه دری ملاقه وخوړل.

دوه دری لغتی می پـه ګیده کی وواهه .که کـو ر م
چې له هری خوا خلك پـه ماراتو یی شو ل شـو ك می
لاس کشوی او چا تر ستو نی نیولی وم .

که څه هم په دی شـورماشور کی زما غږ دچا غوږ ته
نه رسید ه، خو ماهمدا چیغی وهلی :

پری می وردی چې زه او س ده ته دلغتو وهل ور زده کړم
له ځان نه په کمز ورو یـی زور بر دی .

سړی یی را ځنی خلا ص کړ، خو ماهم دیو اوبل له خوا
هو خیراتی لغتی اوسو کان وخوړل ، دوه دری تنو پـه
تیند کونو ، تیښ کونـو ددروازی خواته پوری وهلم،
ددر وازی په خوله کی بخت را سره یاری وکړه چې له هغی
خوا می دوست ر ابا ندی راغی او زما په لیدلو سره یی په
واړ خطا یی را باندی غـږ کړل :

کند یر یه ، داته یی؟

غټه می لاندی باندی ور تـه وکتل اوبیامی په یوه قهـر
چته ګیله ورته وویل :

-زه دی واده ته راغوښتی وم ، که جګړی ته ؟

زړه مینه

دوست می ددوه دری کنو له نو کو خلاص کړم او دهو کل
په دهلیز کې یې را بیل کړم. کله نې چې له پیښې څخه
ویښته په ویښته ځان خبر کړ، نو په خندا شو او بیر ته یې
لاس نیو لې دهو کل سالون ته ننه ایستم . دننه په سالون
کې بیا هم همغه حالږو او دلاس او کړیوان چکړه روا نه
وه . داخل می د خلا صون له پاره دوست پرې نښودم او نیغ
یې د سالون په لوړا نـدې کونج کې یوې تشې چوکـۍ
ته بو تلم . کله چې پرچو کـۍ کینا ستم، نو په خپله اشتباه
باندې وپوهیدم او راته مالومه شوه چې د ستړیتوب له پا ســه
ولاړ تن دهنرې دلې سنـدرغاړې اوهغه څوک چې بې‌درینه
لغتې اوسوکان یې‌وارول دهمدې‌هنرې دلې جاز بندنواز دې ،
له‌دې سره می په خپله ټابلدې‌خندارانغله او که کټل می چـې
په سالون کې څو تنو نارینه اوښځو هم ترستر ګو لاندې
راته کټل او خند لې‌یې دو ست‌می غو ښتل چې ما خپلې‌اشتباه
ته متوجه کړې ، خوماورته په یوه شرمګیره موسکا ووویل:
ـــزه ملامته نه‌وم. که زماپه ځای ته هم وای اودلومړۍ
ځل له پاره دهوټل واده تـــه راغلی وای ،نو دخلاصون لـه
پاره به دې دجګړې میدان ته ور ټوپ کو ل.

پخوا به می فکر کاوه چی‌مینه گوندی یوازی د ځوانانو ما ل
دی . خوله هغی ورځی چـــی د کل میر کاکا له پخی اوزړ ی
مینی خبر شوم ، نو پور تـــه عقیده می چورلته بدله شویده،
گل میر کاکا چی په پنځه او یا کلونو یی پښه وراړو لـــی
ده یوه ورځ د کلی په چوتره کی له جلندر ماماسره چی دده همزولی
او راز شر یك و دتیرویادو نو په تازه ټولو پو خت و. په دی
وخت کی کلناره تر ور چـــی خپل لمسی ترلاس نیولی وه ،
د چوتری ترمخ تیره شوه . گل‌میر کاکا یو سور او سیلـــی
وویست او جلندر ماما ته یـــی مخ وروړاوه :

ـ جلندره ! داخبره دی له تا سره وی .

جلندر ورځنی په حیرا نـــی وپو ښتل:

ـ دځه شی خبره ؟

گل میر کاکا په نســـوارو ککړه شونده د پگړی په شمله

پاکه کړه او ورته ویی ویل :

ـ دگلناری په هکله می درته ویل. دا دهغه وخت‌خبره ده چی زه شل‌کلن وم او گلنا ره پنځلس کلنه چته پیغله وه. هما غه وخت زه ور با ندی مین وم او همـــــدا نـــــن هم ورپسی وریت ، وریت‌یم .

جلندر ماما په پوره بی‌صبری ورځنی وپوښتل :

ـآیا هغه په دی پوهیـږی چی ته ورسره مینه لری؟

گل میر کاکا له غرور نه په ډکه لهجه ورته وویل :

ـگم بخته ! زه داوسنـــی‌زمانی غوندی رسوا مین نه یم چی سهار مین شم او مازدیگر نغاری ووهم . له هغه و خـت چه ترننه پوری زیات او کـم پنځه پنځوس کاله وشول چی زه پری مین یم ، خو تراوسه پوری هغه راباندی پوهید لی هم نه ده .

چې غوښې خوړې منبوکې یې کړې وې

زمونږ په سیمه کې چې لومړنۍ سراچه جوړه شوه ، نوم شاه ګور تحویلدار وه . اویوازینۍ حاجي زمونږ په کلي کې شمروز ګدا مدار و. زه چې وړوکی وم نوفکر به مې کاوه چې هرږو معتبر او پیسه دار به تحویلدار یا ګدامدار وي. اوکه دوی نه وو ، نوپلرو نه خویې حتماوو .

له هماغه وړو کوالی مې تحویلداری سره مینه وه. پلار می غوښتل چې په ښوونځي کې می واچوي او په را تلونکي کې یو مفلس او پور وړی مامور راوخني جوړ کړي خو ما له هماغه وخت نه دخپل ځان له پاره انتخاب کړی و. کله چې لوی شوم نیغ له کلي نه ښار ته راغلم اود خپل پر کلیوال مامور په مرسته لومړی په یوریاست کې دملازم په توګه مقرر شوم او ودوسته بیا په ریاست کې دارشیف دتحویلدا ر

په بست کی ونیول شو م . د تحو یلداری فور می می‌لا نـه
وی د کی کړی چی کلی ته مـی په خپل پلار پسی احوال‌ولیږه
او ښار ته می ر اوغو ښت . کله می‌چی پلار ته خپله د غه
لوی تاکنه ابلاغ کړه ، هغـه راته وویل :

ـ بچو ! پخوانو ویلی چی غوښی خوری ، دهغو مرغا نـو
منبوکی کړی وی. ته ځان له شاه نور تحو یلدار سره مـه
سموه .که زما منی نو یوه بله خواری مزدوری ځان ته ولټوه.

لنده داچی په یو دول مـی راضی کړ او دا دمی ور کړچی
دنوی وظیفی له اشغا لیـدو وروسته به په دری میاشتـو
کی زموږ کرو شوی ځمکه لـه شمروز کدامدار څخه خلاصـه
وی او دیوی بر جوری کلا دجوړیدو پلان می هم ورسـره
جوړ کړ .

پلار می‌بیرته کلی ته لا ړاو زه د آرشیف په مد یر یت
کی تحو یلدار مقرر شـوم . په لومړی‌ورځ‌چی په تحویلخانه
کی زړی دوسیی او له کاغذونو‌څ‌کار تنو نه را ته تسلیم‌یدل،
لوداسی می نظرته را تلـل‌لکه چی‌د سرواو شنو لـو
آونو پنډ لونه وی. یوه میاشت تیره شوه اود میاشتی په
پای کی می خپله لو مـړی تنخوا چی یونیم زر افغا نـی
گیډ لی ، واخیستی . په یونیم‌زروکی می په اته سوه‌افغانی
گوته کرایی نیولی وه،اوشپږسوه هم له نانوای پوروړی‌وم.
ماویل خیږ دا لومړی میا شت‌ده ،حتما دوهمه میا شت پـه
تحویلخانه کی دسرو اوسپینوزرو چینه راوځی . دوهمـه
میا شت هم دتنخوا په راپورکی‌یو نیم زر افغانی را ته لیکـل
شوی وی ، تحو یلدار غوښتل‌چی په استحقاق کی ور ته مهر
ولګو م او تنخوا تری واخلم،خوما له یو نیم زر افغا نیـو

اخیستلو شخه وشوه وکړه،خپل مدیر ته په شکایت ور غلـــم او ورته ومی ویل :

ـ مدیر صیب!زه اوس هغه پخوانی ملا زم نه یم .. تو ل پوهیږی چی تحو یلدار یم.ماته بایدد تحو یلداری پیســـی را کړل شی ، نه دغه یو نیـــم زر افغا نی .

مدیر صیب زماله خبـــر ی سره په خندا شو او را ته ویی ویل :

ـ تحو یلدار کو مه خانگړی تنخوا نه لری.زه چی یورسمی مامور یم ، نو تنخوا می دوه زره اوسل افغانی ده، ته خو یـو نهمه در جه اجیر تحو یلدار یی، څنگه دغه خبره کوی ؟

له مدیر صیب سره مـــی نوری دتنخوا دلږ وا لـــی او ډیر والی په برخه گو تی ماتی نه کړی اوفکر می و کړ چی گو ند ی له تنخو اپر ته دتحو یلخا نی په کو نجو لو کی سړی ته بَند لو نه را وځی . هما غه و چی یوه ورځ می دزړو دو سیو او کـــا ر تنو نو ترلی بندلو نه ا و کړدی راو سپړ لی. زه پـــه دی سو چ کی وم چی او س به نو له خیره سره بو جـی ډکوم ،خو د زړو الما ر یـو په لاند ی باند ی گو لوسره می دتحو یلخا نی موټر کانو ته پام شو. دو مره ډیـــر او دومره غټ موټر کا نما لا دخپل کلی په څمکو کی هم نـــه وولیدلی . ددو سیو او کار تنو نو په منځو نو کی چـــی څه کاغذونه وو ،هغه یی له نیما یی زیا ت خو ړ لی وو . کله می چی دا حال ولید نود پیسو بندلو نه را ځنی هیـر شول. په منده می دآرشیـــف مدیر او دوه تنه مامور یـــن مرستی ته راو غو ښتل .

مد یرچی داحال و لیـــد نو په هماغه شیبه یی دخپ

گیلو مـر گموش پیشنهـاد ولیکه اوه مرگ مو ش دارو خو
یداری شول . دارو لکه چـــی مرگ مو ش نه وو ، بلکـــی
زنده کی مو ش وو . پخوا بـه موږ کان د تحو یلخا نی پـــه
کو نجو نو کی کر ځیدل ، خو د مرگ مو ش له خوږلو وړو سته!
ه تحو یلخا نی منځ ته راووتل .

په پای کی خبره دو مره ویر وونکی شوه چی په یوازی ځان
می تحو یلخا نی ته دننو تلـوزره نه شو ښه کولای . د ارشیف
مد یر چی یو زړه سوا نـد او مهر با نه سړی و ، له دی ویری
چی کو مه وړځ زه د موږ کا نو خوراك نه شم ، نو دیوی پیشو
په لټه کی شو. بله وړځ یی زه د خد ما تو مد یر یت تـه
وز وغو ښتم او په یوه رسمـی فور مه کی یی مهر را با نـــدی
ولکا وه . بیایی یوه بر کـــه پیشو له بو جی راوو یسته او په
غیږ کی یی را کړه ، پیشو په لومړ یو دوه دری وړځو کی په
موږ کا نو یو شه غښتلی وه. خو یوه اونی لا نه وه وتلـــی
چی په تحو یلخا نه کی زما اود پیشو او قات د موږ کا نو لـه
لاسه تر یخ شو . یو ځل موږ کا نو د پیشو له پا سه د زړو
دوسیو دکه الماری را نړ ولی وه .

بله وړځ د خواره کو تی پیشو پښه د زړی الماری په دروازه
آگی نښتی وه .

او بیا یی هم طا لع بیداری وی چی زه په وخت ورته راننو تـم
او موږ کان می ور ځنی وشړل. که نه نو موږ کا نو په تو تی ه
تلو تی کړی وه .

څو ورځې نه وی تیری شوی چی پیشو د تحو یلخا نی لـــه
مو کا نو څخه ځان بیغمه کړ او وتښتید . ما چی د ګړ مړی
ځل نه پاره په تحو یلخا نه کی ځان یوازی آود خیر وونکو مو
کا نو په وړا ندی نا توا نـــه احسا س کړ نو د تحو یلداری
له مزو او چړ چو څخه تیرشوم، او تحو یلداری می خو شی کړه.
خو اوس دا دریم کال دی چی د بر کی پیشو با قیداری نـــه ده
خلا صه شوی ، ځکه چی هغه یی په ما پسی قید کړی وه .
په دی دری کلو نو کی می له سلو څخه زیاتی پیشو گا نی په
کوشو کی ونیوی اود خپلـــی با قیداری د خلا صو لو له پاره
می د خد ما تو مد یر یت تـــه ور وړی ، خو د خد ما تو مد یر
یی نه منی او همدا وایی چی :

– یوازی هغه بر گه پیشو چی په کین غوږ کی یی دری ډاګـرنه
وو ، ستا با قیداری خلا صو لی شی او بس .

که څه هم تر او سه لا پـــه بر گه پیشو پسی ستـړی او
ستو مانه یم، خو د تحو یلداری په لو به کی می هغه د پـلار
خبری راته غوږ ونه خلاص کړل چی :

کوم مر غان چی غو ښتی خوری، دهغو منبو کی کړی وی .

حال مالوم نه دی خو دانه یې په غیران ده

دا د هغه وخت خبره ده چې په یوه افغا نی به یی خلـــور دانی هګی ور کو لی .

مګر په اخیستلو به یی د نـــن په څیر سرو نه نه ما تیدل . یوه ورځ زه د ښار په مر کـــزی واټ کی را تیر یدم چی ستر کی می د واټ تر غاړی یوی ګنـــی ګو نې با ندی ولګیدی. پلورو نکی چی د خلګو په ولاړه کړی کی یی سر نه ما لو میده ،همدا چیغی وهلی :

ـ دانه په غیران .. دانه پـــه غیران .

که کتل می چی زمونږ ګاو ندی چار ګل هم ورته ولاړ دی . د چار ګل په لید لو زه هم ورنیږدی شوم او له چار ګل نه مـــی وپو ښتل چی دلته څه خبره اوشه حال دی . چار ګل چی تـــر اوسه په خپله هم له مو ضوع خبر نه وه ، راته وو یل :

ـ حال مالوم نه دی ، خو دانه یی په غیران ده .

دخلکو په ګنډه ګو نه کی ما هم ځان ور واچاوه . کله می چی ستر ګی د پلورو نکی تر مـخ تو کری با ندی ولګیدی ، نـو ما نو مه شوه چی هګی دانه په‌غیران ده. دا چی دوه‌دری‌ورځی مخکی می دانه په شا نزده پولی‌اخیستی وه او له دی حا لـــه نه وم خبر ، بیر ته راو ګـرځیدم او له ځا نه سره می وویل چی رښتیا هم حال مالوم نه‌دی. له هغه وخت نه راهیسی څـو کلو نه ووتل . همدا څو ورځی‌دمخه بیا د بنار په مرکزی وات کی را تیر یدم چی په هما غه‌پخوا نی ځای کی می هما غسی ګنډه ګو نه تر ستر ګو شوه ،او پلورو نکی د ګنډی ګو نـــی په منځ کی چیغی وهلی چی : ــ دانه په شپیته .. دانه په شپیته .

که کتل می چی خپل ګاونډی چار ګل می بیا هم تر ستر ګـو شو . د هغه په لید لو زه هم‌ور غیږدی شوم او له چار ګل نه می وپو ښتنـــــل چی څـــه خبره ده.

چار ګل چـــــی زمـــاغوندی لـــه مـــ ضـوع خبر نه وراته وویل :

ــ حال مالوم نه دی ، خـــو دانه په شپیته ده .

ورو د خلکو ګنډه ګو نه کی په یو څنګ ور ننو تم . کلـه می چی ځمکی ته وکتل نو پـه‌تو کری کی هګی پر تی وی . دا چی دوه دری ورځی دمخه می‌دانه په پنځو س اخیستی وه او له دی حاله نه وم خبر ، نـــوبیر ته له ګنډی ګو نی راوو تـم او له ځانه سره می وویل چی :رښتیا هم حال مالوم نه دی . له‌دی خبری سره مـی د څـو کلو نو مخکی هغی خبری پـــه غوږونو کی ازانګی وکـ ی چـی‌چار ګل د همد غه وات نرغاری راته وو یل :

حال مالوم نه دی ، خو دانه یی په غیران ده .

هومنیاره مرغی په دوو لوموکی ښنلی

عجب کل چی نوی له کلی نه ښار ته راته ، نو پخوا له وا تللو یی دښار د جیب وهونکو په باب دول دول کیسی اوریدلی وی . او چی بیا کل نور ور ته داهم ویلی وو :

ـ دواړه لاسو نه می پـــه جیبو نو ایښی وو ، خـــو د مسرو یس په کنه کو نه کی یوتن راځنی د ساعت پو ښتنـــه وکړه ، ما چی لاس له جیـــب څخه لیری کړ او خپل ساعت ته می وکتل، په همدی شیبـــه کی د هغه بل اند یوال زما جیب وهلی و . پام کوه چی په ټـادغه لو به ونه شی .

خو عجب کل ځان تر کل نور هو ښیار او ځیرک باله . کله چی د موټر و په اډه کی له موټر نه کوز شو او خو قدمه لا نه و ټیر شوی چی یـو تن سپیـن ږیری ور ځنـــی دساعت پو ـ

ښتنه وکړه . عجب گل په شکمن ډول سپین ږیری له نظره تیـر
گړ اوپه چو په خوله ور ځنی تیر شو . غو ښتل یی چی ښاری
سړو یس ته پور ته شی . په تم ځای کی ولاړ واودواړه لا ـ
سو نه یی په جیبو نو تینـگ نیولی وو . یوی نیمزالی ښځی
چی سر ویس ته ډیر انتظـارستړی کړی وه دساعت پـو ـ
ښتنه ور ځنی وکړه . عجب گل یوه له کنا یی ډکه مو سکـا
وکړه او ښځی ته یی وویل :
ـ تروری ! زه گل نور نـه یم چی ته می جیب ووهی ، ما
ته خلك عجب گل وایی .
ورځه د ساعت پو ښتنه له بل چا وکړه . او په بل ځای کـی
دی روزی ولټوه .
ښځه له دی خبری سره چوپ شوه ، خو تر څنگ یوی بلـی
ښځی ته یی د زړه سوی پـه دود وویل :
ـ بیچاره .. ښکلی ځوان دی، خو افسو س چی لیو نی دی .
عجب گل په خپل زړه کـی خو شحا له و چی له دوه جیـب
وهو نکو څخه یی ځان بچ کړی دی . په همدی چر تو نو کی و
چی یو تن ځوان ور ځنی دساعت پو ښتنه وکړه . د خواره کوتی
لکه چی په کرم کمیسیون کـی عر یضه بنده پا تی شوی وه او
تا کلی وخت ته یی ځان رساوه. عجب گل ځوان ته ښه کښتـه
او پور ته وکتل او بیا یی په تر یو تندی ور ته وویل :
ـ وشر میړه ! څه تکړه ځوان یی .. لاړ شه چیر ته کار وکړه..
دغه حرامه روزی چی ته یـی دخلکو له جیبو نو وهی یـوه
ورځ به دی اور میږ در تـه مات کړی .
ځوان چی ددی ډول خـواب انتظار نه در لود ، په حیرانی
ورته وو یل :

ـ وروره ! ما در ځنې د ساعت پو ښتنه وکړه او ته اپلټـــنې وایی .

عجب گل بی له ځنده پـرې ور ود نکل :

ته لکه چې هما غه جیـــــب وهو نکی یی چې د گل نـــور جیب دې وهلی و .

ځوان چې د عجب گل له دې خبرو سره سور او شین شوی و ، خپل سوك یی پور ته کړ او داسی کلك یی په خو لـــه وواهه چې له همدی یو سوك سره یی ځمکی ته ور سره ټاوه ه نور نو ځوان خپله لاره ووهله .

عجب گل یو وخت په هو ښ راغی چې د ما ښام او ماز دیګر پیو ند دی او لو څی پښی اولو څ سردپلی لاری تر څنګ ددیوال بیخ ته پروت دی . په ځان یی گو تی ووهلی او پـام یی شو چې نه په لاس سا عـت شته او نه په غاړه کې واسکټ تر دې حده چې کوم (مرستندوی) لاروی ور ځنی خو لی او څپلی هم وړې وی .

زړه یی و چې دی له چا نه د سا عت پو ښتنه وکړی او ورځنی وپو ښتی چې څو بجی دی، خو له دې ویری چې په ده بـاـ نـــد ی څـو ك دجیب و هـو نکـــی گمـــا ن و نکـــړ ی، نوچو په خو له را پا څیـــــد ه اودخپل کلیوال مامور کرا یـی گو تی ته یی ځان ور سا وه . کله یی چې په گو ته کـــی کلیوال ما مور ته دغه کیســه وکړه ، هغه په خندا شو اوورته ویی ویل :

ـ رښتیا یی ویلی دی چې : هوښیاره مرغی په دوو لو مـو کی نښلی .

د ژوندیتوب وثیقه

زوم می عبدالله دی، خو په په کلی کور کی په کاکا عبدل مشهور یم . زیات او کم پنځه دیرش کاله می په بیلا بیلو ادارو کی د استعلا مو نـــو او مکتو بونو مخو نه ور تـــور کړی دی او شپږ کاله د مخه تقاعد شوی یم . همدا او س چی له تاسو سره مخا طب یـم او غږ یږم ، نوداسی یی وبولی چی ژوندی یم خو زما دغه ادعا په رسمی دفترو نو کی څـو ك نه را سره منی . هغوی وایی چی ته مړیی .

دا خبره می د دی له پـاره تاسی سره یاده کړه چی کـــه چیر ته په بنار والی کی څوك پیژ نی او زما د ژوند یتـو ب تصد یق پری لاسلیك کړی ، ځکه چی نن سبا بی واسطـــی څوك چاته نسوار هم نـــــه ورکوی .

اصل خبره دا ده چی زه تیر کال د تقاعد په معاش پســـی لاړم . د نورو وختو نو پـــه څیر می دسپین کاغذ پر مـخ

هر یضه و لیکله او درلیس له احکا مو ورو سته می مربو طی
څا نکی نه ورورہ . د میـــزتر څټ ناست ما مور چی زما
هر یضه له نظره تیره کـړه ، نو له الماری څخه یی د متقا ـ
عد ینو دثبت کتا پرا واخیست. په کتاب کی زما د پانی لـــه
را اړولو سره د مامور صیـــب بنه بل دول شوه . او راځنـی
ویی پو ښتل :

ـ کاکا ! ټوم دی څه شـــی دی؟

ټوم می ورو پیژاند چی زه عبدا لله داسد الله زوی یم
له دی پیژند گلوی سره دما مورصیب بنه نوره هم والو ته ه
تذ کـــره در ســره شته؟ بیا یی په حیرا نی را ته وویل:

سمد ستی می خپله تذ کره او د تقاعد کارت ورته د میز په
څنډه کیښو دل . د تذ کـر ی او کـــار ت لـه لیـد لـــو
ســـــرہ مـــــا مـــــو ر دلیو نو غوندی چیغی کړی او
په منده له دفتر نـــه ووت د مامور صیب له چیغو او زو ږ
سره دټول ریاست کار کـــوونکی اوحتـــی مـرا جعین دهلیز ـ
ونو نه راووتل . ما هم بیرته خپله عر یضه او نور اسنـاد د
میز له سره را واخیستل او په مامور صیب پسی له دفتر نه
ووتم . کله چی د رئیـــــس صیب دفتر ته ور ننو تـــم ،
که ګورم چی ما مور در ئیس صیب په دفتر کی دکـو چ لـه
پاسه پرو ت دی او زوپ یـــی کړی دی . په خپله رئیس او
دډه خانه سامان یی لاسو نه اوپښی ورته مو ښنی . مامور چی
په هوښی راغی او بیا یی ماته وکتل، نو دویر ید لی مـو ړک

ګوندی یی ګوډ کړل او پـــه منده در ئیس صیب تر میـــز
لاندی ننوت او همدا چیغی یی وهلی :

– مر سته . . هله مه یـــی پریږ دی ، ویی نیسی .

زه لا هما غسی حیـــرا نۍ ولاړوم چی رئیس په تر یـــو
ګندی مخ راوګاوه :

– کاکا ! ته له دی خـــواره کوتی مامور سره څه دښمنـــی
لری چی په مرګ پســـی دی ورته ملا را ترلی ده ؟

له دی خبری سره مـــــی نوره هم حیرا نی زیا ته شوه
او خپله عریضه می وروړاندی کړه :

– رئیس صیب ! زه ورسره هیڅ نه لرم . دغه عریضه می
په میز ورته کیښنو ده ، او دعریضی له لیدلو سره دغـه
چل ور باندی وشو .

مالا خبره نه وه خلا صـــه کړی چی مامور صیب تر میـــز
لاندی په خپل رئیس با نـــدی را غږ کړل :

– رئیس صیب ! خبری مه ور سره کوه . . دا مړی دی .
دده ارواح خبری کوی .

– په کوم دلیل دا خبـــره کوی ؟

– له ما سره رسمی سنـــد پروت دی چی همد غـــه کاکا
دری میا شتی دمخه مړ شـــوی دی او اوس له قبر نـــــه
راپاڅید لی . . ته خویی یـــو ځل خیری ته وګوره .

په پای کی رئیس د ما مورصیب له دفتر نه په مـــلا زم
باندی د متقاعد ینو د ثبـــت کتاب راوغو ښت او له دیـــرو

اړولو را اړولو ورو ستـــــه مالو مه شنوه چې د کوم بـــل خدای بخښلی متقا عد دمړ ینی اسناد یی سهواً زما په پا نه کی رسو لی دی . کله چې دمامور په رګونو کی وینه وچلیده او زه د دفتر داصلاح له پـــاره دده شعبی ته ور ســره لاړم ، نو ما مور صیب را ته وویـــل:

ـ کاکا ! زه پو هیږم چـــی ته ژوندی یی او په کتاب کی سهواً مړ لیکل شوی یی ، خـــوزه په کتاب کی دغه سهوه په خپل سرنه شم اصلاح کولای. په دی کار باندی د ســـــر ی لاسونه غو ښیږی .

او بیا یی پسی زیاً ته کـــړه چې :

ـ که ته غواړی چې د تقاعد پوره معاش واخلی ، نو با ید په رسمی دول ثا بته کړی چې ژوندی یی ، ځکه چې رسمـــی مړی په رسمی سندو نـــــو ژوندی کیږی .

او اوس د ما مور صیـــب: هدا یت په اساس پوره دایو ګال کیږی چې دخپل ژوندیتوب په وثیقه پسی ګر ځم . لـــــه ګاونډ یانو څخه می تصدیقونه اخیستی دی او د کلی ملك هـــم راته لیکلی چې زه ګوا کـــی ژوندی یم . خو اوس د ښاروا لی په ناحیه کی را سره ګو تی ماتوی . یا خو دا چې پـــــه ژوند می شکمن دی اویا هم ...

نوبنت

زموږ په مو سسه کـــی دنو بنت بنسټ د مدیر صا حب شاباز خان له خوا اینبـــو دل شوی دی . څلور کاله دمخه یی دمیز پښه ماته شوه ، د دی په ځای چی د میز ماته پښه پـــه تر کاڼ چو ړه کړی او یا پـه خپله دری څلور میخو نـــــه وربا ندی تك وهی ، دما تـــی پښی پر ځای یی میز ته خـــو پښی خښتی کیښو دی او میزیی وربا ندی ودراوه . لـــه د ی پیښی ورو سته همدیر صاحب شاباز خان د دفتر د میزو نـــو په پښو باندی تاکو ولکید اوداسی ورځ به نه وه چی د میز پښه به نه وه پکی ما تـــــه شوی . د حیرا نی دی خو یـــی لاداوه چی دمیز ماتی شـــو ی پښی به سبا بل سبا ته پـــه خپله باندی پښی کړی وی اوددفتر له شره به یی خـــا ورځ کړی و .

کومه ورځ د موسسی رئیس په دفتر ونو کر څیده او ستر گی

یې چیر ته دمد یر صا حب شاباز خان د دفتر په میزو نـــــو
لګید لی وی چی د پښو پـــر ځای په خښتـو ولاړ وو. ددی
منظری په لید لو سره یـــی شاباز خان ته وویل :
ـ مدیر صاحب محا سبـه !مات میزو نه ولی تر میم تـــه
نه لیږی چی خښتـــی مو وړلاندی کړی دی ؟
شا باز خان خپله غاړه پتـه کړه او درئیس صا حب پـــه
ځواب کی یی وویل:
رئیس صا حب ! تاســـی دیر ښه و فر ما یل، خو پـــه
دی غر یب وطن لږ شـــه زړه سوی په کار دی. تا سو خـو
پو هیږی چی په دی شرایطو کی زمونږ موسسه یو غیران سپماته.
هم اړه ده . که مونږ میزو نـه ترمیم ته ولیږو ، نو د نو یـو
میزونو له خر یداری څخه بـه هم دتر میم مصـارف ډیرشی .
د شاباز خان د خښتو نوښت د رئیس صاحب خوښ شو او
په هماغه ورځ یی په یـــــوموټی نغدو پیسو وویـــا ړه .
کله چی دمو سسی نور کارکوو نکی خبر شول نو یوه میا شـت
به لانه وه تیره شوی چـــی د ټول ریا ست میزو نه د پښـو
په ځای په خښتو ودریـــدل .اوس نو هرچا هڅه کو له چی
دمدیر صاحب شاباز خان پـــه خیر نوښتو نه رامنځ ته کړی .
بله ورځ دخدماتو مدیر دمـو سسی په انګړ کی ونو تـــه
تبر کی نیولی وو او هغه یـی په ملا زمینو غو څولی .
ورو سته ما لو مه شوه چـــی د خد ما تو د مد یر دغه نوښت
د مو سسی له کار کوونکـــوسره د مر ستی په خا طـــر
د رئیس صا حب له خوا تا ئیداو ملا تړ شوی ؤ. خو دا مهمه
نه ده چی په خپله رئیس صـاحب او عمو می مد یرانو دونو

ټنی، ټیټ رتبه ما مورینو دونوڅا نګی او ملازمینو د ونو پانې
کورونو ته یـو ړی .

له دی نو بښت نه وروسته مد یر صا حب شا باز خـــان
د مو سسی په اداری مجلس کی پیشنهاد کړی و چی دریا ست
ټول میزو نه اوڅوکی چی پښی نه لری او په دا غمه جا تـــو
کی را ځی، له شعبا تو را ټول شی او د یو هیئت په وړا ندی
لیلام شی. او ددی له پاره چی د نو یو میزونو او څو کیو پـه
اخیستلو بی ځایه مصرف نـه وی شوی، با ید په « کهنـــه
فرو شی» کی لیلا می سطر نجی او یا هم پرزی وا خیستل شی
او په دفترو نو کی وغورول شی.

دغه نو بښت په هما غـــه اداری مجلس کی تا ئید اود
عملی کیدو له پاره یی د لیلام هئیت وټا کل شو. کله چـــی
د لیلام له پاره د اوطلبی پیل شوه، نو په خپله د مو سسی
رئیس اوشاباز خان داوطلبـی وکړله او له «دا غمه جاتـــو»
څخه یی مو سسه پا که کـړه.

خو تر تو لو په زړه پوری دا ده چی مد یر صا حب شاباز-
خان له تقا عد اخیستلو وروسته د میزونو، څو کیو اوکو-
چونو دو کان پرا نیستی دی اوهما غه پښی چی زمونږ په مو-
سسه کی له میزو نو او څوکیوڅخه تښتید لی وی اومخ پـه
هما غو داغمه میزو نو او څـــو کیو پوری ونښتی ، چی شاباز-
خان د رئیس صا حب پـــه مر سته یز کال د مخه د مو-
سسی په لیلام کی تر لاسه کړل.

سیالی

میر داد دیر آرام ژونـــدر لود. نه له چا پوروړی ژ،او له یی څرك پوروړی ژ. خو له هغی وړځی‌چی دده تر ځنـــگ کور ته نوی کډه را غله ،وړځ یی بده شوه. په لو مړی وړځ هغوی نوی کور ته د را تللو په‌خاطر خیرات وکړ، او هوه پسرـ له یی حلال کړل، لـه دی‌پرته د هغوی له ځان شو کت څخه دا سی ما لو میدل چی دنـوروکلیوا لو په نسبت یی ژونـد ښه‌دی. زامنو او لو نو بـــه یی چی کوم نوی ځی اغو ستی ژ او کو څی ته به راووتل نـومیر داد به هم پله وړځ خپلـو ما شو ما نو ته همغسی شـی له ښاره را وو ړ. دمیرداد گاو ندی به چـــی کلـــه غـو ښـــه را وړ ه لو په خپل انگړ کی به یـــی‌د انگار له پا سه وړیتو لـــه لر د کباب لو گی په یی دنورو گاو ند یانو پوزی‌وو ځخنو لی. آخر میر داد هم ار شو چـــی‌په خپل انگړ کی وخت نا وخت

غو ښه د سګرو تو له پا سه وریته کړی.

په نیمایی کلی به چـــــی دمیر داد دنوی ګاونډی دغو ـ ښو لو ګی وزری خوری کړی‌وی، نو په دی پا تی کلی ګی په د میردادله کوره د پسه دسو یو وړیو لو ګی حکمرا نـی ګو له. نورو بی وزلو کلیوا لوچی د غو ښی وس به یی نـه در لود، نو د میر داد او دده دګاونډی د کور د لو ګی پـــه بدرګه به یی وچه سپوره ډوډی تر ستو نی تیروله .

تول کلی حیران وچـــــی په دی دوه کورو نو ګی هـره وریځ دا دومره غو ښی لـــــه ګر مه کیږی. او له دی تو لـو زیات بیا زردا نو ما مـــــاد غو ښی بوی په زړه سـوری کړی و. خواره ګو تی ملا مته نه و، ځکه چی دوه میا شتـی تبی یی تیری کړی وی او زړه یی په غو ښه پسی سوری و.

یو ماز دیګر چی دمیردادله انګړ څخه د پسه د سو یو وړیو لو ګی هری خوا ژبی اچو لی،زر دا لو ما ما بی‌طا قته شـو او له خپل انګړ څخه یی دیوال‌ته زینه کیښو ده. زړه یـــی ژ چی د دیوال له سره میرداد ته ووایی چی د حلال شوی‌پسه لړ مون ور ته ور کړی، کلـه چی په زینه ورو خوت او لـه دیوال څخه یی سر ور ښکاره کړ، نو نیږ دی ژ چی له ډیری حیرا ـ تی یی له خو لی کریغه ووځی،ځکه چی د دیوال له سره یـی ولیدل چی میر داد او ښځـــــی یې زور لیمځی داورله پا سه نیو لی دی او سو ځوی یی. اوها خوا د میر داد د ګاونډی له کوره هم د سوی پسه لو ګـــی په کلی خپور دی.

په سبا آوازه شوه چې میر داد کور په ګرو ور ګ
او په بل ځای کې بې کورپه کړا یه نیو لی دی.اه شو
ورځې لا نه وې تیرې شوی چې د میر داد نوی ګاونډی هم
ډېرل شویو بستړو پندو ټه د کور تر مخ کړا چې ټه
پور ته کړل. ورو سته لـــه پنځلسو ورځو کلیوال خبر شول
چې میر داد او دده ګاونډی په یو کړا یی کور کې اوسیږې ■
لیمه کړا یه میر داد او نیمه دده ګاونډی ور کوی . اوددوارو
ټومره وس نه رسیږی چې مستقله حو یلی په کړا یه
ونیسی ■

مدیر صیب په خط خوبه پوهیږي؟

بشپړه یوه میاشت یـــې د یوې عریضې د احکا مـــو له پاره په جاده کې کو تـــه ئیږ لې وه. کله چې د عریضې دعا قبو له شوه، او هغـــه د چا خبره داګر مګر امر ورباندې ولیکل شو نو خواره کوتې عریضه د دفتر ونو دفو ټیال میدان ته راوو ته. په لو مړۍ دفتر کې د وړدې او صادرې ما مور پوره پنځه دقیقې عریضه وا ړوله را وا ړوله، خو داحکامو په لو ستلو بر یا لې نه شـو. بیا د دفتر ځړو لاس پـه لاس وګر ځو له او آخر یې د مدیر صاحب په میز کیښو ده .مدیر صیب لې ځان د هر دول خطو نو متخصص بل له دقیقې عریضې د احکا مو له لو ستلو عا جـز شو. ددې له پاره چې خـــان یې له سر خوږې خلاص کړې وی ، نو عریضه یې تر لاس لاندې دفتر ته ولیږه له او د هما غـو احکا مو لاندې یې ولیکل چې: «طبق احکام فوق اجرات گردد».

رشید خولی

په دی دفتر کی هم لـــه مد یر څخه نیو لی بیا تر تا-
یپستی پوری تو لو د عر یضی په احکا مو ځان ستړی کړ، خو
ور با ندی ونه پو هیدل چـــی په چا پوری اړه لری او پـــه
احکا مو کی یی څه لیکلی دی. بی له دی چی په عر یضـــه
څه ولیکی بیر ته یی دعارض په لاس ور کړه.

عارض خوا ړه کو تی بیـــاعر یضه پخوا نی مد یریت تـــه
یوړه خو احکام چا ونه شـــوای لو ستلای ، او نه هم مد یرصیب
دا جر ئت وکړ چی په تحریراتو کی د احکا مو له لیکونکـــی
څخه پو ښتنه وکړی، ځکه چی دا یی د ځان کسر شان با له.

اوس نو دا پړه دو همـــه میا شت ده چی د عر یضی خا-
وند دفتر په دفتر کر ځی اوهر یوه ته وا یی چی:

ـمد یر صیب، په خط خـو به پو هیږی؟ دغه عر یضـــه
خو را ته ولو له.

هغه ټیره زړځ چی نـــور په دفترو نو کی ستړی شوی ؤ
د ښار په وا ټ کی یی یو تـــن دریشی کړی درولی وو او عر-
یضه یی ور ته نیو لی وه. که څه هم له ما لیری ؤ او غږ می
له او ریده ، خو له څیری اود شو نه نو ه له ښورولو یـــی
وپو هیدم چـــی هغه ته یی هم ویل: «مد یر صیب په خط خـو
به پو هیږی ؟ دغه عر یضه خورا ته ولو له ».

په توت کی ختلی و او ټـوتان یی خوړل ، کله چی لـــه پوی څانګی نه‌بلی ته پوری‌کیده، نو خو لی یی په څا نګه ولګیده او لاندی په ځمکه را ولویده، خو لی د نا شکن ګیلاس یاقاب غو ندی تو تی، توتی شوه .شدل‌تو تان خو شی کړل او له هما- غی لوړی څا نګی څخه یی په خپله میرا ثی خو لی پسې‌راتوپ کړل. دخولی تو تی یـــــــی‌په خپله خیر نه لمنه کی راتو- لی کړی او په منډه یی د کلـــی په بازار کی‌چا ینك سا زتـه یوړی ، څو هغه ور باندی‌پتری‌ووهی او د خپل نیکه میراث‌له سره لیری نه کړی.

پتره ګریا چاینك جوړوونکی‌چی دغو تورو او خیر نو توتو له حیران حیران کتل، شـدل‌ته وویل :

دا څه شی دی چی ته وربا-ندی پتری وهی، د لر ګی کا- سه ده، که کوم لو ښی دی ؟

شدل ور توپ کړل او دپتره‌ګر په لاسو لورا پر یوت اوپه عذر یی ور ته وویل:

ـدا می د ئیکه میراث دی‌چی‌پلار ته می پا تی ؤ.. پلار مـی دغه میراث ما ته پر ینبـــی‌او لوظ یی را با ندی ایښـــی دی چی زه به یی خپل زوی‌ته میراث پریږدم .

پتره گر بیا په‌حیرا نـــــی‌ور ځینی وپـــو ښتـــــــل ـمگر ودی نه ویل چـــی‌داځه شی دی؟

ـ دازما دنیکه خو لـی‌ده .زماله پلارنه نه‌کور ،نه پیسی اونه‌هم مال په‌میراث پاتی‌دی.همدا یوه خولی ده چی نیکـــه‌ مې پلارته ، پلارمی ما تـــــه اوزه به‌یی‌هم خپل زوی تـــه‌ میراث پریږدم.

پتره‌گر چی دخو لی توری‌ا وخیر نی تو تی په گو تو هاخوا دیخوا اړ و لی او په یـــــو ه‌معنی لرونکی موسکا یـــــی ورته کتل، ضرور یی په‌زړ ه کی‌ور گرځیدلی‌دی چی:

موږ بایدرا تلونکونسلونو ته دپوهی اوعلم میراث‌پریږدو ، نه‌چی دخپل نیکه خیر نـــــه او توره خو لی له یونسل څخه‌ بل‌نسل ته ولیږ دوو.

مامور سمندر څنګه تقاعد شو

له هغی ور ځی چی د جلب او احضار ګرو پونه راوو تـــل ،
ټو ورسره جوخت اتلـــــس تنو اوشل تنو ځوانانو تـه
څلویښت کلنی او دوه څلویښت تنی تذکری هم راوو تـــی .

مامور سمندر چی څو کالـه پخوا د تقاعد په پو له نا ست و
او په کور کینا ستلو ته یی ورځی شمار لی ددو همی تذ کری په
اخیستلو سره خپل عمر پنځـه ویشت کلنی ته را تیټ کـړ .
او بشپړی شپږ میاشتی پـــه دی پسی سرګردا نه وو چـــی
په نوی ند ره لی تا ځل شو ی عمر یی د سوانحو په دفتر لـی
ورساوه ،حال دا چی سمندرحا ن پوره دیرش کاله دمامو ریت
په حاضری ځلاسلیك ډری وو اود کوپو ن فورمی یی د لـی
ډری وی. چی په دی حســـا ب مامور سمندر له ز یږیـــد و

څخه پنځه کاله دمخه دماموریت په څوکی ناست وو.

کله چې سمندر خان د سوانح په دفتر کې دنوی تذکرې اصلاح شوی عمر ورساوه اودد فتر د همکا رانو کو لمې یې د یو ی غوږی میلمستیا په ورکو لو سره غوږی کړی ، نوپه سبا، پل سباد احتیاط د دوری اعلان وشو. له اعلان نه دوه ورځې وروسته دمامو رینو مد یر سمندرخان داحتیا طددو ر ی د تیرو لو له پاره پو ځې کمیسا ری ته معرفی کړ ، ځکه چې په رسمی دفترو نو کې یې عمر پنځه ویشت کاله وو.

کمیسار ی ته دمعر فی کو لو مکتو ب لاتر تایپ لا ندی ووچې سمندر خا ن په دفتر کی دنارو غې رقعه کیښوده اودفتر یې خوشی کړ . بیا تر شلو ورځو پوری چا سمندر په د فتر کې ونه لید. خو شلمه ورځ په داسی حال کې چې خپله پخوانی مړه شوی تذ کره یې بیرته راژوندی کړی وه د مامورینو په مد یر یت کې راښکاره شو.

دمامو رینو مدیر چې لو مړ وخت یې دحا ضری په سر له سمندرخان سره خبره لا ندی باندی کړی وه په رسمی دفترو نوکی ددو هم ځل اصلاح شوی عمر له اسنا دو سره پوځای مامور سمندر خان ترهغې پوری پری نښود، څو یې په عدلی طب اودښار په یوو لس کو نو نا حیو ونه کر ځا و ه .له پنځو میاشتو منډو لړ ووروسته سمندر خان بیر ته خپل عمر اصلاح کړ، خو له اصلاح کیدو سره سم وخت یې دخپل تقاعد مکتوب هم ترلاسه کړ.

نوښتګر

هغه وخت چې لږ کې قیمه سول، نونو ښتګر وحلبي
چور وونو دلږ ئیو دبخا ر یو په ځای دیزلی بخاری اختراع
کړی. خو کله چې دیزل قیمه شول، نو بیادا لږ تیا پیدا
شوه چې نو ښتګر ماغزه دژ مې دساړه په مقابل کې د مقا بلې
له پاره یو تود او ګرم نو ښت رامنځ ته کړی .دا ځل دد غه
نو ښت، نو ښتګر زمونږ دریاست نوښتګر رئیس دی. رئیس
صیب د ژمې په در شل کې دلرګیو، سکرو، دیزلو
اودسو ن دنورو موادو په ځای دیوی بلې لارې چاری دلتو یو
له پاره یو ځانګړی کمیسیو ن وتاکه ، خوهریاست کار تو ونکی
دژمې له سړو څخه روغ رمټ پسر لی ته و با سي،
کمیسیو ن پوره یوه میا شت خیر نی او معلومات تر سره
کړل، خو یې ددغو خیر نو نتیجه په ځلورو مادو کی دخپل
نوښتګر رئیس په میز ور ته کیښو ده.

په نتیجه کې لومړی وریانت داووچې ماموریتو ته و چ توتان
او چارمغز ورکړ ل شي ،ځکه چې تو تان او چار مغز د
انسان په بدن کې بودو خه تولید وی . خودر ئیس صیب
ځنده ددی مادې په لوستلو سره تروه شوه اود کمیسیو ن
غړو ته یې مخ ورواړا و ه :

ـ ستاسی لکه چې اشتها بنده ده؟ یو پلو وچ توتان په دو ه
سوه افغانی دی. په پنځه پا وه والله کې یوا ز ی دکنستر و ل
مدیر هم تودشي. دامساده دی حذف شي .

له دی وروسته په دو همه ماده کې لیکل شوی وو چې ځکه
توتان او چارمغز نه وی ، نو په دفتر ونو کې دی صندلي
کیښودل شي دصندلیو په ایښو دلو باندې نیو دی وو
چې فیصلی ته ور سیږي، خو داچې د صندلي د تو دو لو

له پاره دسون مواد و تـــــه ضرورت و، تو له دی نظر څخه هم صرف نظر وشو .

دنتیجی په در یمه مـــا د ه کی را غلی ووچی : بله شبـــه لاره داده چی ما مورین لـــه کورو نو څخه دځان دتو دو لـــو له پاره مشکو لی راو ړی ،خورئیس صیب وو یل:

ـدا هم نا ممکنه ده. کـــه دمشکو لو اجازه ور کړو، نـــو داو بو دمشکو لو په ځای به یی سبا ته بر قی مشکو لی راوړی وی. له دی نه هم ټیر.

خو څلورم وریا نت یا نظرچی په لو ستلو سره یـــــی دنوښتگر رئیس تښته وغو ږیده او خوله یی تر غږو نو پـــوری په خندا خلا صه شوه داسی ؤ:که چیر ته پور ته دری نظرونه دتطبیق ور نه وی، نـــــودکمیسیون غړی په دی نظر دی چی ما مور ین با ید سپورت ته وهڅول شی، ځکه چی سپورت او ادمان د انسان دتود وا لـی له پاره ښه او منا سبه لاره ده.

کله چی دغه ماده د کمیسیون په غو نډه کی ولو ستل شوه، رئیس صیب وویل :

ـوا قعا چی سپورت دتـودوا لی او ښه صحت له پـاره منا سبه لاره ده.

او د دغه بی ساری نو ښت له بر کته چی زمون د نوښتگـر رئیس د نو ښتگرو مغـــزوزیږ نده ده، د ریا ست تـــول کار کوونکی د سهار له اتـــو بجو څخه د رسمی وخت تر پایه پوری په منظمه تو گه سپورت او اد مان کوی. چی په دی دول دسون د مواد و په سپما سره د ریا ست بود جه له (کسراتو) څخه په امن کی ده او هم مـــود دود جنو بخاریو له دود څخه ژغورنه مو اند لی دی.

د قصاب د زوی کوژده

زمون په کلی کی د قصاب‌د زوی کوژ ده ډیره مشهوره‌ده، داسی خوا ښی او خسر به نـه وی چی د خپلی لور د کوژدی‌په وخت کی یی زوم ته د قصـاب‌د زوی د کوژ دی تانه نه وی‌ور‌کړی .

ډیری پیعلی د پلار په لور زړی شوی . او دا ځکه چـی هغوی د قصاب د زوی کوژ ده په خوب لیدلی له ، خو د قصاب د زوی کوژ ده د چا په وس‌نه وه پوره .

نور گل اکا چی د قصـاب‌د زوی له خسر سره یـی دکور دیوال شر یك دی، پـه دی باب دا سی ټکل کوی:

* * *

... په هغه سهار یـی‌د میر باز د کور تر مخ دولس پسو نه، دوه غوا یان او یـو اوښ حلال کړل. هر چا به چی سری مری او حلال کړی پسو نه لیدل، نو یو ځل بـه یـی پو ښتل چی:

ـدا څه خبره ده؟

او بل په بې له خندې ووت ـــه ویل :

ـخبر نه یې؟ دا خو د قصاب دزوی کوژ ده ده.

پسو نه پا ندی په کو شـه کی حلا لیدل او بیا په یې دننه
د میر باز انگر ته ننه ایستل. په کوژ ده کی یې زموږ دکوشی
هیڅوك هم نه وو خبر کـــړی. کو څه وال حیران وو چـــی
دا پسو نه د چا لپاره حلالیږی. د میر باز د کور کړ کی تر لی
وی اوپر دی ورته څوږ ندی وی. چا به ویل چی شپی ورتـــه
میلما نه را ځلی دی او هغوی ځکه دباندی نه را وځی چـــی
ستر کوی. او چا به ویل چـــی میلما نه ورو سته ور ته راځی.

ورو سته له هغی چـــی پسو نه حلال شول، دوه دری
سر پوښ لمی تا نگی (کاډی) دمیر باز د کلا په لو یه دروازه
ور ننو تی او له یوی شیبـــی ځنډ نه وروسته بیرته راووتی و
هیڅوك ونه پوهیدل چی په دی سر پو ښلو تا نگو کی څه راوړ
پروت ؤ. خو یـــوازی زه ددی پیښی شا هد وم چی حلال کړی
پسو نه اوغوا یان یې په تـــا نگو کی وا چول او په خپلـــه
مخه یې یوړل. دا ځکه چـــی پخوا به قصاب د خپل دو کان
له پاره په کور کی حلا لـــه کو له او دا ځل یې هما غـــه
د دو کان پسو نه د میر بـــاز دکور تر مخ حلال کړل او خلکـــو
ته یې دا سی وښوده چـــی پسو نه یې دکو ژ دی له پاره
راوستلی وو دغه شیبه زه دکور له انگر څخه میر بـــاز
الید لی وم چی د بام له سره می ور ته کتل. زه لا په زینو کـــی
له وم را کوژ شوی چی میر باز یو د پسه سر او څلور دغوایی
پښی زموږ د کور پـــه دیوال را وا ړول اوورویی را ته وویل:

ـ بام کوه چی چا تـــه دی څه شی له خولی وله وځـــی و
هم هغه سر او پښی وی چی تر ننه پوری می د قصـــاب

نومونه څه دول ایښودل کیږي؟

دزوی دکوژدی راز پټ ســـاتلی و. خو ئن یې‌ځکه وا یـــم چې تیره وریځ می د زوی لـه‌پاره مر که لیږ لی وه اودلور پلار په یوه خبره تینګ ولاړ وچې :

ـکوژ ده با ید د قصـاب‌دزوی له کوژ دی کمه نه وی:

او زما چې دا ډول کوژده‌په‌وس پوره نه وه، نو مجبور یم چې د میر باز د را کړشو یـوسر او پښو حق السکوت مات کړم او هما غسی یو د پســـه سر او څلور د غوا یی پښـــی پیر ته د میر باز کور تـــــه یو سم ، او بیا په زوره ناری کړم چې : د قصاب دزوی‌کوژده یا نی څه؟

یوا زی لو یان نه دی چـی په ما شومانو نو مو نه وړدی، لکی ما شو مان هم کله کله په لو یا نو دا سی نو مو نـه وړدی چی د عمر تر پا یه پوری له ســړی نه لیری کیږی.

زمون په کلی کی ماشومان زیات شمیر لو یا نو ته کا کـا وا یی. ددی له پاره چی دغـه کاکا گا ن یو له بل سره وپیژ- ندل شی نو ما شو ما نو په دی دول سره بیل کړی دی:

یو تن چی پخوا به یی هـروخت د بو سو پند په شـاؤ او غوا گا نو ته به یی بوس راوړل، اوس د بو سو کاکا په نـوم مشهور دی. همدا دول د چینی کا کا، بیړی کا کا، د کلو شو کا کا ، د غوا کا کا او .

خو شو ور ځی مخکی زه هـم ددغه دول نوم څښتن شوم. هغه دا سی چی شو میا شتی د مخـه مو په خپله موسسه کی د تیلو پیسی تحو یل کړی او دی تـه ستر گی په لاره وو چی پـه خپله اداره کی د تیلو استحقاق تر لاسه کړو.

ما په کور کی یوه زړه‌فلزی پنج گیلنه در لوده. هر سهار
به چی وظیفی ته تلم نو دبکس‌په څای به‌می پنج گیلنه
په لاس کی نیو لی وه. اومازـدیگربه می تشه توره له دی
ویری چی له دفتر نه ورکه نه‌شی بیر ته کور ته راوړلـه.
په دفتر کی می څکه نه‌شوای‌پر یښو دلی چی دفتر مو کولپ
نه در لود او ویر یدم چی څوك یی پټه نه کړی. ددغی پنجـ
گیلنی وړلو راوړلو څه کـم‌دوه میا شتی دوام وکړ څـو
په پای کی دکو څی ماشوما نـود پنج گیلنی کا کا نوم را باندی
گیښود. پخوا به یی مامورکاکارا ته وا یه خو اوس مـی
په تو له کو څه کی د پنج‌گیلنی‌کا کا په نوم پیژنی .
او که له تا سو پټه نه‌وی، نو په خپل کور کی می کو چنی
زوی او لور هم د پنج گیلنـی‌دا دا په نوم یادوی.

یوه دقیقه چوپ پاتی کیدل

لکه څنګه چې بنې اوخیرې سره بیلی دی، همدا شان د انسا نانو تر منځ کړه وړه او عادتونه هم بیل، بیل دی .
رئیس صیب سر فراز خان چې په رسمی غو ندو کی د خبرو شو قی او لیو نی دی عجیب او غر یب عاد تو نه لری. یو دا چې دو مره یې د خبرو پـه وخت کی ژبه اوشوندې نه ښوری لکه چې لاسو ته ښوروی. پـه دغو لاسو ښورو لو سره یـې زما په یاد یږی چې پنځه شیشه یې جګو نه یې د وینا دمیز لـه سر نه لاندې د سا لون پـه لور الوزولی دی. بل دا چـې له هری یوی خبری سره یـو ګیلاس اوبه په سراروی. همدا وجه ده چې په سا لون کی دوینا د میز له پا سه د مګرو فون په څنګ کی د اوبو نل هم په دی ورځو کی د غزولو په حا ل لـی دی، څو د جګو نو او ګیلا سو نود ما تیدو مخنیوی شوی وی. او ترټولو عجیب عادت یې دا دی چې کله د ستیج سر ته پور تـه

کی، نو د هری یوی بیا نیسی په پیل کی د ډیری عادی موضوع په اړ وند سالون کی حاضر کسان یوی دقیقی چو پتیا ته را بو لی .که دانګړ په منځ کی کوم چا یو ګل هکو لی وی او یایی د ګلونو په پټی کی هسی پښه هم اینبی وی، نو د دغی ترا ژیدی پینبی په اړ تباط حاضر.ین د خپلی وینا په پیل کی یوی دقیقی چو پتیا ته را بو لی.

یوه ورځ یی د ریا ست‌مو تر د کور په سوداپسی بازار ته لیږ لی ؤ او په لاره کی د ډریور د بی پر وایی له کبله د ترا فیکی اشا ری له ډا گی سره ټکرشوی‌ؤاو د مخ هندا ره او څرا غو نه یی مات شو ی وو. بله ورځ یی د همدی زړه در دوونکی پینبی‌له کبله پوره دوه دقیقی چو پتیا ته خلك راوبلل. داعادت یی یوا زی د وینا د میز تر څټ سر ته نه رساوه، بلکی کله کله به یی حتی په خپل دفتر کی د کار د میز تر څټ‌هم مرا جعین یوی دقیقی چوپ پا تی کید-لو ته را بلل. یو وخت می د دغه عادت په باب ډیره دوستا نه فضا کی ورته وویل:

ـسر فراز خا نه ! په زړه کی‌دی څه ونه ل ځی .. سنا دغه عادت چی د هری یوی‌خبری‌په وخت کی خلك یوی دقیقی چو پتیا ته را بو لی، ښه عادت نه دی. دا کار یوازی کله کله د یو چا د مړ ینی‌د یاد ښت په خا طر په لو یو غو نډو او میټنګو نو کی ترسره کیږی، حال دا چی ...

سر فراز خان لږ څه مو سکی‌شواو د تا ئید په ډول یی وویل :

ـپو هیږم.. خو دغه یوه‌دقیقه چو پتیا زما په ژوند کی یوه ستره رو حی آرامتیا ده.هغه هم په کور کی.

ـپه کورکی څنګه ؟ما لومیږی چی په کور کی هم د کور غړو ته رسمی وینا کوی ؟

سر فراز خان چی نیږدی ژما هم یوی دقیقی چو پتیا ته را و بو لی خو خبره یی پـه خو له کی سره وژوو لـــه او بیا یی له یو ژور اوسیدـی سره وویل :

ـکه په کورکی ستا میر منی هم زما د میر منی په څیـــر ډیری خبری کولای ، نـــواوس به په دغه عادت کـی دواړه سره شریك وای. خـردو مره بختور یی چی بنځه دی ګو نګی ده.

او له هماغی ور ځی را هیسی می خپله خوا ره کو تـــی ګو نګی میر من نوره هم راباندی ګرانه شوه، ځکه چی تل چـو په وی او دی ته حاجت نـــه شته چی د رئیس صا حب سر فراز خان په څیر یی هـــره شیبه یوی دقیقی چو پتیا تـه را بو لم .

حساسیت

ما مور صمد ته به دی چـــی د فور می نوم وا خیست، نـــو ځمکه او آسمان به ور با ندی سور تنور شو. څوك نه پوهیدل چی له فور می سره یی په څه ورانه ده. کومه ورځ به چـی دفتر ته دما لیاتو اویا د مـامور ینو د شهرت فور مه را غله نو پوره یوه اونی به ما مور صمـد دفتر فور می ته خو شی کا وه. خو فور مه په خواره کو تی پسی لکه سیوری ورپسی وه. دسوانح له فور می څخه نیو لی بیـــاتر ما لیا تو، د پیشکی معاش، دصدارت دپور، د کور یایـــوی نومری ځمکی له پاره فور می او نوری په لسګو نواو سلګونـــوفور می یی دګی کړی وی، خو له یوی فورمی یی هم خیر نه ولید لی.

د کور په فور مو د کور خاوندنه شو. د پور او پیشکی معاش په فور موچا کو م غیران هـــم ور نه کړ. او تر تو لو مهمـــه یی لادا چی دما لیا تو دفور مـی په ډکو لو سره یی خپلهِ کوڅ دنه (نامزده) هم له لاسه ورکړه. ځکه چی کوڅ دنی یی د سوا نح پـه

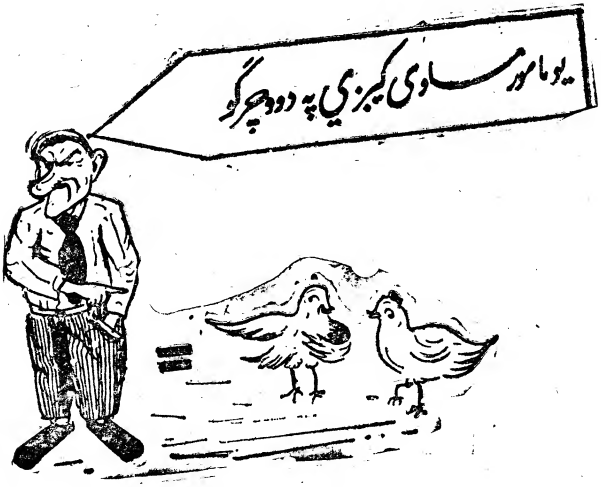
یو مامور مساوی کیږي په دوه چرګو

دفتر کی فور مه لید لی وه چی‌صمد د بنځی او ما شو ما لـــو خاوند دی حال داچی مامۍرصمدفور می دډکو لو په وخت لی مجرد و .

له هما غمی راهیسی چی‌مامـــورصمدته به‌چا دفور می نـــو م واخیست، نو په ټول ځان به یی‌لرمی را وختلی. د همد غـــو فور مو له لاسه یی په پنځمـــه‌رتبه کی ما مو ریت خو شی کړ او کرار په کور کینا ست. حو په کور کی هم له فور مو خلاص نه شو. یوه ورځ به د احصا ئیی‌او بله ورځ به‌دنا حیی فور مه کورته ور روانه وه . کـــه‌دژمی له پاره به‌یی سکاره هم اخیستل ، نودسکرو فورمه به‌بی وربا ندی ډکو له .

غو بنتل یی چی د فور می له‌لاسه کور هم خو شی کـړی او ځوم بل ځای ته و تښتی، خـود پاسپورت اخیستلو په وخـــت کی بیخی د فورمو بیـــلاب‌ور با ندی را ووت.

ما مور صمد خان چی ټول‌ځان‌یی دلړ مو له لاسه پو لی‌شوی و، رو غتون ته پنا یـــو وړه.د روغتون د قید او قبول پـــه څانګه کی مخکی له دی چی پـــه کوم تش کټ کی پښی‌وغزوی، نو کر یوال ډا کتر ور ته‌دبسترفور مه ونیوه . دمامور صمد چی ستر گی په فور مه و لګیـدی، دستر گو تور اوسپین یی لاړل راغلل، او تر بستره و نـــه رسید .

کله یی چی د مر حوم ما مورصمد مړی دده خپلوا نو تـــه ور کاوه، نو د خدای بخښلی‌په زوی یی یوه فور مه ډکه کـړه، څو سبا ورځ دمړی دعوه گیـرپیدا نه شی .

او په دی دول له زیږ ید لـــو څخه تر مر گه پوری فور مـــه ور ځنی بیله نه شوه .

ترڅولو لپاره انسان هغه‌ډیر څه ژوند کې ګټه اخیستلی شي، خو
له پېسو سره ډېره مینه کول ډېر ناوړه کار دی. پېسې د ټولو
شرونو او ناخوالو سرچینه ده. د پېسو د ترلاسه کولو لپاره
ډېر خلک له خپلو اصولو څخه هم تېریږي او د ټولنې د
ناوړه غړو په ډله کې شامل کېږي.
د ماموریت د ختمېدو سره سم ډاکټر ګل خان د ټولو
ملګرو څخه رخصت واخیست او د کابل ښار ته راستون شو.
د ډاکټر ګل خان د راستنېدو خبر ډېر ژر د ټولو ملګرو
ترمنځ خپور شو. ټول ملګري د ډاکټر ګل خان د لیدو لپاره
راغلل. ډاکټر ګل خان ټولو ملګرو ته د ډېرې مینې سره
ښه راغلاست ووایه او د ټولو ملګرو سره یې ګرمه مصافحه
وکړه. ټول ملګري د ډاکټر ګل خان د راستنېدو څخه ډېر
خوشحاله شول. ډاکټر ګل خان د ټولو ملګرو سره د ډېرې
مینې سره ناسته وکړه او د ټولو ملګرو سره یې د ډېرې
مینې سره خبرې وکړې.
ډاکټر ګل خان د ټولو ملګرو سره د ډېرې مینې سره
خبرې کولې. ټول ملګري د ډاکټر ګل خان د خبرو په اوریدو
ډېر خوشحاله شول. ډاکټر ګل خان د ټولو ملګرو سره د
ډېرې مینې سره ناسته وکړه او د ټولو ملګرو سره یې د
ډېرې مینې سره خبرې وکړې.

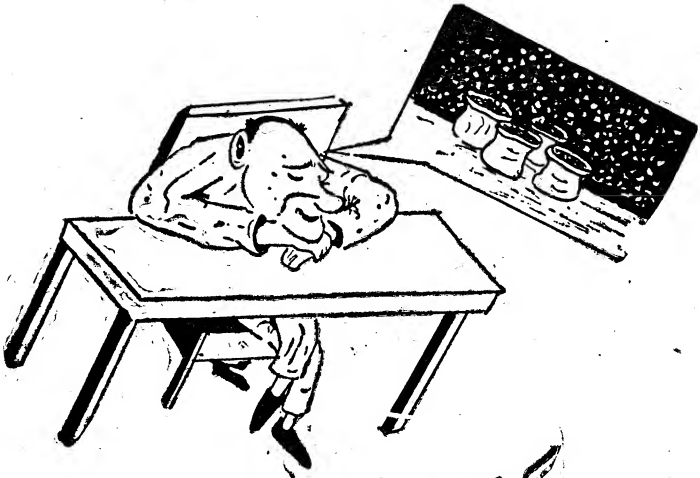

که چیرته داوره اوره شوی وای ریو ...

تر ستر گو شوه د پا تی پـــه لید لو سره د خپل معاش پـــه چرت کی شو. ژر یی قلـــــم را پور ته کړ او د کاغذ لـــه پاسه یی و لیکل: « د یو تـــن ما مور معاش دری زره افغانی» بیا یی دری زره په دیر شـــو ورځو تقسیم کړی چی حاصل یی سل افغانی را وو تـــبی. دسلو دغه ټوی عـــدد یی د دوه دا نو هګیو د سلو له عددسره خوا تر خوا و لیکه، له یـــوی شیبی فکر او سوچ ورو سته یی بی له دی چی چا ته یی پام شی په لږ غږ ته په وا یی چی له مو دو ، مودو ور که یی پیدا کړی ده چیغه کړل:

ـ پیدا می کړ :

اوله دی سره سم یی دکاغذ په پای کی و لیکل چی :

«یو ما مور مسا وی کیږی په دوو چر ګو» .

ما مور قلم خان په دغه ورځ تر نورو ور څو دمخه کور تـــه لاړ. او له رسیدو سره سم یـــی کا لی بدل کړل او جا رو یـــی را وا خیسته ښځه یـــــی ددی پیښی په لید لو سره تـــر دی حده هکه پکه وه چی له پو ښتنی کو لو هم پا تی شوه .

ما مور قلم خان د چر ګا نـــومر غا نچه چی د څو کلو نـــو را هیسی چا نه وه پا کـه کړی، په جارو پا کـه کړه او په رنـــا ماز دیگر یی خپله بستره پکـــی هواره کړه له هما غی شپـــی را هیسی ما مور قلم خان پـــه مر غا نچه او دده دوه چر کـــی د خوب په خو نه کی د قلم خان دکټ له پا سه بی غمه خوبونه وهی .

کله چی څوك په دی باب له ما مور قلم خان څخه پو ښتنـــه وکړی، نو هغه په ځواب کـــی وایی چی :

ـ زه او زما دوه چر گی یـــو دول عا ید لرو کله چی عا یـــد مسا وی وی، نو با ید حقوق هم مسا وی وی. څو مره وخت چی زما چر ګو په مر غا نچه کی تیر کړی، هغو مره وخت بایداوس زما په کوټه کی د کټ له پاسه تیر کړی . او زه هم تر هغـــی پوری چی په عا ید کی می لـــه خپلو دوه چر ګو سره تو پیـــر رانه شی، له دی مر غا نچـــی څخه د وتلو حق نه لـــه ور کوم .

موږ چې کله کله په دفترکې اوز کار شو، نو بیا خیال پلـو
وهو. خو له نا سو دی پته نـه وی چې هره ورځ خیال پلووهل
هم زموږ غو ندی مفلسا نو لـه پاره نه میلا ویږی. نو بیـا
مجبور یو چې د خپل توان پـه اندازه وخت نا وخت په خیـال
کچا لو، خیال شلغم خیال کدو او خیال شکنه باندی وخـت
واړوو.

خو ورځی مخکی میرزا کچکول احوال را وړ چې یو کیلـو
کچا لو می په سل افغا نـی واخیستل. ددی بد خبر پـه
اوږیدو سره مو د خیال کچا نودیک دسر له منقل څخه راکوز
کړ، او د یو بل ارزان څیز پـه لټه کی شوو. ما مور غیران کل
چی د دفتر له کړ کی څخه بهـر دسپینو واورو پا غو ندو تـه
دوه ستر کی څلور کـړی وی، سمد لاسه یی له خیال کچا لو
څخه را پیدا شوی سکوت مات کړ او ویی ویل:

ـ که چیر ته دغه سپینـه واوره اوږه وای نو څه مزه پـه
می کړی وه.

میرزا کچکول چی پښځه ورځی یی د کو پون د مغا زی تر مـنځ اوږو ته تیری کړی وی او څـه شی لاس ته ـه و ور غلی، دزړه له نیته تر خو لی ووتل :

ـ کا شکی همدا سی شـــوی وای .

له دی خبری سره موږ تو لوپه پوره مینه د انګړ منځ تـــه وکتل او دا سی ما لو میدل چی په دی یو نظر مو څو څو بوجی له دغو آسما نی اوږو څخه ډکی کړی. خو یوازی جمدر و چـی د نه رضا یت په بدر که یـــی ستر گی له کړ کی دننه دفتـر ته را وا ړولی. میرزا کچکـول چی د جمدر نا خو ښی د هغـه په ستر گو کی و لیده. نـــوور ته ویی ویل :

ـ تا لکه چی کنـــد وان ډک کړی دی او اوږو ته دی ضرورت ړ ته شته ؟

د جمدر ور بوز نور هم خوږ ند شو او په خپګان یی خـــواب ور کړ:

ـ که تاوک کړی وی، نو ما به هم ډک کړی وی. زه اصـلا له دی سره موا فق نه یم چـی واوره دی اوږه شی .

نیږدی و چی له دی خبری سره موږ تول لکه جنګی چر گا نـــو څو ندی په جمدر ور توپ کړو، خکه هغه غو ښتل چی دغه وږ یا او آسما نی اوږه زموږ له نوکو وبا سی. جمدر زموږ په نیتو نـو و پو هید او په یوه تر خـــه مو سکا یی زموږ د قهر څپی تر واوړو هم سړی کړی، پـــــه نیو لی غږ یی وویل:

ـ زه خکه له دی خبری سره موافق نه یم چی په کرا یی کور ګی اوسیږم. که چیر ته واوری اوږه هم شی نود کوردخاوند له له لاسه زه څه چی زما چر گه هم له کو تی څخه بهر نه شـــی وا وتلی .

میرزا کچکول بی له دی چـی په دی خبره څه سوچ وکړی، پری ور ودنګل:

خانله ته په کرا یی کـــور کی نه اوسیږی، موږ هم پـــه

کمال یہ شخص کیا دی؟

گرا یی کورونو کی اوسیږو که کورو نه مو خپل نه دی نـــ
د با ندی په کو خو او غرونـو کی خومو بوجی ور ځنی د کوه
لای شوی .

جمدر بیا یوه ما نا لرو نکـی مو سکا وکړه او ویی ویل:
ـ له کورونو څخه بهرساحه ددولت ملکیت دی. دولت به
دغه اوږه په خپلو گدا مو نو او سیلو گانوکی خوندی کړی
او موږ بیا هم مجبور یو چـی په میاشتو ، میاشتو د کـوپون
دمغا زو تر مخ ور ته انتظـار وباسو .

جمدر ربښتیا خبره کوله، ځکه چی څوك خپل کور نه لری او
گرایی کورو نو کی اوسیږی نو دا خیال پلو دی هم نه وهی چـی
گا شکی واوږه اوږه شوی وای.

یو سړی د وات په غا ږه‌ولاړ و او طو طیان یی خر څـــول.
پلو رو نکی یو طو طی د لاس په څټ، بل په مټ او دریم په
اوږه کینو لی و او اخیستو نکی یی ورته رابلل .په دی وخـت
کی یو لاروی ور ته را وګرځیداو پوښتنه یی‌ور څنی و کړه:
– وروره، یو طو طی په څـو خر څوی ؟
پلو رو نکی ځواب ور کړ:
– هر یو جلا جلا بیه لری‌دغه طو طی چی د لاس په څټ مـی
ناست دی ، قیمت یـــی زرافغا نی دی . دا چی په مټ می
نا ست دی پـــه دوه زره، اوداوږی له پا سه نا ست طو طی
بیه دری زره افغانی ده .
– مګر و دی نه ویل چی دوی‌هر یو کوم ، کوم کما لو نـه
لری ؟
پلورونکی ورته په ځواب کی‌وویل :

ـ دغه طو طی چی د لاس په څټ می کینولی دی او بیه یی
ور افغا نی ده ، دا کمال لری چی هم په خپله پو هیږی او هم
بل په خبرو پو هو لی شی . داچی په مټ می کینو لی دی کمال
یی دا دی چی په خپله خبره پو هیږی ، خو بل په خبره نه
شی پو هو لای. او دا دریم چی د اوږی له پا سه می نا ست دی
په خپله خبره پو هیږی اونه بل په خبره پو هو لای شی
لاروی ور ځنی په حیرا نی پو ښتنه وکړه :
ـ نو ددی علت څه دی چی د اوږی له پا سه نا ست طوطی
په خپلو خبرو پو هیږی اونه بل پو هو لای شی، خو بیه
یی دری زره ده ؟
پلو رو نکی یو ما نا لرو نکی مو سکا وکړه او ور ته ویی
ویل :
ـ دا څکه چی په دی نوروطو طیا نو آمر مقرر شوی دی،

پخه اوپه خای خبره

زمونږ په اداره کی له بل هـر څه مجلسو نه او کمیسیو نوئه
دیر دی . د عمو می مد یرا نو له مجلس څخه نیو لی بیا تـر
ماموریتو، تاییستانو،ملاز مینو،دریورانو ، کلینرا نو او حتی
د تحو یلدا را نو او خا نـــه سا ما نا نو پوری په «مهمو» او
«اسا سی» مو ضو عا تو با ندی سره را تو لیږی او مجلسو نـه
کوی .

همدا راز د مجلسو نو ترځنګ د کمیسیو نو نو با زار هـــم
دو مره تود دی چی د حا ضـری د تفتیش له کمیسیون څخـه
نیولی بیاتر دفترونو د پا سی او صفا یی ، د تو میما تـــو،
خر یداری ، د معا شا نو دویش اود سهار او ما زدیګر له خـوا
د ریا ست د انګر د اوپا شـی کو لو تر کمیسیون پوری فعال
دی .

که څه هم دلته دکمیسیونونو مو نه لږ وا خیستل شول،خو
داډول کمیسیو نو نـــه دو مره دیر دی چی زمونږ پـه

اداره کی له عبدل کو پك څخه نیو لی چی د ریا ست څو کیدار دی، بیاتر رئیسه پوری داسی څوك نه دی پا تی چی په دوه‌او دری کمیسیونونو کی غړی،منشی‌او یا مر ستیال نه وی .

زمونږ امر چی دنګراو پـه ونه تیټ سړی دی ددی تو لو کمیسیو نو نـــو ریـاست‌په‌غاړه لری. کله کله د کمیسیو- نونو غو نډی دو مره ډیری‌وی‌چی آمر صیب د کمیسیون دډول او د مو ضو عا تو د جلا والـی توپیر له لاسه ور کوی.

مثلا : د تر میما تو پـــــه کمیسیون کی داو پا شـــی د کمیسیون مو ضوع را منځ ته کوی او هم ددی بر عکس. خو که له دی تو لو پســـی‌را تیر شو ، نو په زړه پـوری خبره په خپله د کمیسیـــون‌د غونډوبحث او نظـر یات دی چی د (مشت نمو نه خروار) په‌تو گه د حا ضری د تفتیـــش د کمیسیون په غونده کی همدانن سهار ور با ندی بحـــث وشو .

د ما مورینو مد یر کل رحمـن چی ددغه کمیسیون منشی هـم دی د حا ضری د کنترول پـــه برخه کی وویل:

ـ حا ضری با ید دری وخته لاسلیك شی. او د حا ضری په کتاب کی دی د سهـــــار اوماز دیگر د خا نو تر څنـــگ د ما سپښین خا نه هم ورزیاته‌شی .

امر دنظر په تائیدو لوسره د کمیسیون غړی مخا طـــب گرل :

ـ څو مره پخه او په څـــای‌خبره ! اداره دغسی چوروو نکو نظرونو ته ستر گی په لاره ده. سر له سبا څخه د حا ضری‌په گتا بونو کی د یوی خا نـــی‌زیا تیدو او خط کشی کیدو له‌ا پاره دخط کشی کمیـــــسیو نـمو ظف دی چی مو ضوع ترغور لاندی و نیسی .

د ما خو ر ښو مد یر غو ښتـل‌چی د خپل نظر د پو خوا لی په

طر کور دلایل هم ورا ندی کړی، خو د خدما تو مد یر
د خبرو نو بت و نیو :

ـ د ما مورینو د مد یر صیب نظر د عملی کیدو وړ نه دی.
حکه چی حینی ما مورین درسمی کارو نو او مصرو فیتو نه وله
گبله امکان لری چی د ماسپښین حا ضری د لاسلیك له پاره
ر او نه رسیږی، چی دیر ښه مثال یی د خر یداری هیئت دی
آمر صیب د نظر په او رید لوسره مو سکی شو اودتائید په
دول یی وویل:

ـ خو مره پخه او په خای خبره! دخدماتو مدیر رښتیا
وایی .

لنډه دا چی د کمیسیون د غو نډی تر پا یه پوری تو لو
ضد او نقیض نظرونو ته د «خو مره پخه او په خای خبره
ده» خواب ویل کیده او دا سی نظر چی د کمیسیون د رئیس
له خوا دی یا منل شوی او یارد شوی وی تر او سه په یو
کمیسیون کی هم نه او ریدل شوی او نه هم د پرو تو کولونو
په کتاب کی ثبت شوی دی .

خو یوازی یوه خبره زمون په غونډونو کی ثبت ده ، او هغه
دا چی : (خو مره پخه او په خای خبره ده) .

د موسسی د ریاست لپاره انتخابات

زمونږ د ریا ست سر پر ســت رئیس سمد لاسه په یو بل ځای کی عمو می او برحال رئیـــس شو. کله چی دده پخوا نی چو کی تشه شوه، نو د ما مورینـــــو خد ما تو، محا سبی او دکنترول مد یرانو ور ته پا یځی او متـی را بد وهلی. او که د ریا ست خا نه سا مان دفتر تو کو لـــپ نه وای اچو لی نو د چو کـــی سفنج به د ځلورو پهلوا نا نو په منگو لو کی د ریا ست تو له فضا نیو لی وه. دا چی د چو کی د نیو لو له پاره څه دوڼ غورزی پرزی روا نی وی ، هغه یو جلادا ستان او سوزه ده ، خو زه به یی لنده در خلا صه کړم .

لنده دا چی د مد یرا نو دغـه دلاس او کر یـوان مبـا رزه او مجا دله یوه ورځ په بله بنـه را بر سیره شوه. دا سی اوازه شوه چی دریاست د چو کی له پاره دی دننه په مو سسه کـی

انتخا بات تر سره شی. له دی خبری سره جو خت د ریا ست په دننه کی انتخا با تی مبا رزه پیل شوه .

د خدما تو مد یر په چې‌دډودې‌خو رلو په سا لون کی دملازمینو دریورانو ،تحو یلدا را نو اودخپل مر بوط مد یر یت دپرسونل مینټنگ جوړ کړی و، نـــــودمحا سبی مد یر به په انګر کی دخپل مد یر یت غړی په خـــان‌را تول کړی وو. همـــــدا راز دمامو رینو او کنترول مد یران‌هم در واخلی .

عینی شا هدا نو ددغی انتخا ـ با تی مبا رزی لو مړ نی نتایج دا سی ارز یا بی کول چـــــی د ما مورینو مد یر به له نورو څخه بړی و تښتوی، ځکه چـــی د سهار او ماز دیګر حا ضری‌په وخت کی به د حا ضری د میز په‌سر ولاړ و او په را تلو نکـــو انتخا با تو کی د بړی له پاره به یی ما مور ینو ته غـــوړی، غوړی وعدی ور کو لی. خـــو هر څه ورو سته بله بڼه غو ره کړه .

کله چې د انتخا با تو صندوق‌کیښو دل شو او د ریا ست په اثار کو ونکو باندی د کا نـــد یدا نو لست وویشل شو، هـــر یو را یی ور کوونکی د لو مړی‌ځل له پاره دا حق تر لاسه کـــړ چې په خپله خو ښه پټ اوآزاددنظر ور کا ند ید ته را یـــــه ورکړی او په لست کی د خپـــل کا ند ید د نوم تر څنګ تشه‌ا خا نه توره کړی .

فور می تو لی صندوق تـــــه‌وا چول شوی او ورو ستـــــــه د انتخا با تی کمیسیون له خواد رایو شمیر پیل‌شول.

لومړی د ما مور ینو د مد یر انتخا با تی نتیجه اعلان شـــوه چې دوه را یی یی تر لاسه کړی‌وی . ور پسی د خد ما تـــو او محا سبی مد یران وو چې‌هغوی‌هم دوه دوه را یی اخیستی وی خو ورو ستی تن د کنتـــــرول‌مد یر و چې ددری را یو په‌کتلو

صره یی خپل رقیبان مـــــات کړی وو .

بی له دی چی څوك دانتخاباتی نصاب د پوره کیدو دعوه سپینه کړی، د کنترول مد یـــــــر اعترا ضو نو په شور اوزوږ کی سا لون خو شی کړ او پـه منده بی د ریا ست دفتر تـــه ځان ور ساوه .

ورو سته ما لو مه شوه چـی د کنترول مد یر ته دریمه رایه دریاست د نقدی حوا له جا تـو معتمد ور کړی وه، ځکه چـــی د تیر کال سندو نه یی پـــه مصرف نه وو رسید لـــی اوه کنترول ویزی ته پا تی وو. او نوری دوه را یی یوه هـــم دده خپله را یه وه او بله هـم دده د زیر دست ما مور وه چـــی ورو سته بیا دده په ځـــــای د کنترول مد یر شو .

غذایی رژیم

زمونږ په اداره کی له رئیس، د خدمانو، حفظ او مراقبت اداری، جنسی او محاسبی لـه مدیرانو پر ته نور ټول لکـه پنسلونو غوندی ډنگر او بـی‌غوښو وو. د غږ می دودی چې په ریاست کی مو خوږلـه، هغی دو مره اثر ډی له لږ لـه چې خوښدی ور ځنی د چا غوالی تمه وکړی. او د اکثر یت کار ګرو نکو په کورونو کی دمانبام او سهار له پلوه دودی هـم د دودی په حساب کی نـه‌را تللـه.

زمونږ په دفتر کی ما مور سمیع تر نورو ټو لو ډنگر او وچ ګلک و. په ریاست کی له‌ملا زم‌څخه نیو لی بیا تر رئیس پـوری ټولو دسمیع چوبك په نـوم پیژاند. د چوبك لقب یـی دخپل ډنگر والی په وا سطـه تر لاسه کړی و.

یو خوبه یی هره غرمه دوه چا نسه دودی خوږله، او بل

په دا سی ځر مه ئه وه چی له آشپز سره به یی د دودی پـه
ویش با ندی له کر یوا نـــه نه نیول .

که رښتیا خبره وی زه هـــم د مامورینو په یو خوراك دودی
نه مړ یدم او هر سهار به مـی له کوره یوه د تبی دودی پـــه
یکس کی له ځا نه سره راوړله نو سمیع چو بك ملا مت نـه وا
چی هره ور ځ به یی په دودی با ندی شخړه وه .

یوه ورځ سهار چی لله مـو حاضری لاسلیك لو له نـــود
حاضری دمیز په سریی پـــه دیوال باندی لیکلی خبر تیـا
را ځړولی وه.. په خبر تیا کـی د ریا ست له تو لو کار کوونکو
څخه هیله شوی وه چی دډودی په سا لون کی په نهه بجی حاضر
وی. نهه بجی چی سا لون تـه لاړو، که ګورو چی د ریا ســت
د صحی کلینیك دا کتر سپینـه چپن د سا لون په کو نج کـی
دخطابی دمیز ترشا ولاړ دی. لومړی یی د عمو می حفظ الصحی
په باب څو تکی بیان کړل اوددفتر ونو په پاکی اوصفایی ی
یی دملازمینو په روَل خبـری وکړی. که څه هم مـو ږ تو لو
مکروب پیژا ند، خو په دغـه ورځ دا کتر صیب موږ دو مـره
له مکروب څخه وو یرو لـو چی د شپی درې ځله دمکرو ب
له ویری په کټ کی راپورته شـــــــــوم.
له دی لنډی مقد مه ورو سته یی دغذایی ژ ړیم خبـــــره
غږ کی ته ور واچو له ، او پو ره تر دولسو بجو پوری یـــــی
وشار بله.

دا کتر صیب چا غوا لـــی دتو لو نارو غیو مورو بللـــه
ددی له پاره چی خدا ی مـــه اکړه وَمو ږ په ریاست لی څو ك
دچاغوالی نارو غی له پښو و نه غور ځوی ، نودر یاست تـو ل
کارکوو نکی یی غذایی ژ یم ته را وبلل.

دهماغی‌ور ځی په سبا دریاست په کار کوو نکو با ندی
دډاکتر صیب له خوا اعلا ن شوی غذایی رژیم عملی
شو، ځکه چی‌غواړی به که لس‌منه وریجی پخیدلی ، نو د
غذایی رژیم دعملی کیدو په‌ور ځ‌پنځه منه هم له‌وی
پخی شوی. دډوډی د و یش‌په وخت کی په خپله ډا کتر
صیب هم‌دآشپز تر څنګ‌ولاړ واو په قا پونو کی یی‌دور یجو
دویش څمخی کنترولو لی. سمیع چوبك چی‌دوه‌چا نسه
د و د ی خوړله نو د غذا یی رژیم دعملی کیدو په‌صو ر ته
آګی‌نیم قاب سپو رو او بی‌مز ی وریجو ته کیناست ،مور فکر
آګاوه چی‌که نور هیڅوك نه‌و ی، نو سمیع چو بك‌خو به ضرور
په‌دغه نوی‌پروګرام‌کی داعتراض غږ پورته کړ ی، مګردډا کتر
خبرو دسمیع چوبك په زهن‌کی دومره پو خ ځای نیو لی وچی
زمو ږ اتکل په او بو لا هو شو.

کله چی‌د ریاست کار کوو نکو دسمیع چوبك سره
سینه ولیده ، نو دغذا یی رژیم په حقا نیت یی نور هم
باور زیات شو.

دوخت په تیر یدلو سره مامورین او ملا ز مان ور ځ له
ورځی دنګر یدل ، خو یوا ز ی دری ځلور تنه : ډ ئیس ، د
څدماتو مدیر ، دکلینیك‌ډاکتر اود پځلنځی اشپز وو چی له
غاړو یی دوه متره پر ی نه تاویده .

له یوی خوا دمامور ینو دنګر یدل او له بلی خوا ددغو
ځلو رو تنو چا غیدل تو لو نه یوه معما وه.

یوه غرمه چی‌ډاکتر دډوډی په سالون کی‌د ډوډی دکنترو ل
په نوم تفتیش ځلوه، نو سمیع چوبك ور ځنی پوښتنه
وکړه:

مصیب اداشنکه غذا یی رژیم دی چی ته پکی ورځ په
ورځ چا غیږی اوز مونږ کو نسی دملا په هد وکو پوری ونښتی ؟
داکترچی دچو پك ترمخ قاب کی دوه کاشو غو وریجو ته
اړ ستر کو لاندی کتل وویل :

ته په خپل ډنگر والی شکر باسه . زما په پوده غو ښو
مه تیرو ځه . که ستا سی په خاطر وظیفی ته نه وای
واغلی ، نوپه ر وغتو ن کی می خان بستری کاوه . تا سو
خوهغه دی دغرمی له خوا لږاودیر خه شی خوری ، که ز ما
خوراك دی ولید، نو به پنځه وخته می هم دو مره
وړدی نه ده خو پ لی ، لکه همدا اوس چی ستاسی ترمخ
اړ ته ده .

خو میاشتی وروسته د خدماتو مدیر له اشپز سره په
خه شی خبره لاندی پا ندی کړه، او ددوی تر منځ دغه شو ر
او ږ پ ددی سبب شو چی دغذایی رژیم پته معا ملی
وا برسیره شو ه .

اشپز دریاست دیو زیا ت شمیر کار کوو نکو ترمخ په
دی اعترا ف وکړ چی د غذا یی رژیم پلان درئیس، دخدما تو
دمدیر ، داکتر او په خپله ددې له خوا جوړ شو ی و (شو) په دی
پول دریاست نیما یی ما کو ل په خپلو لیدو او جیبو تو کی
واچوی .

له دی اعترا ض څخه وروسته بیا چاسپز په ریا ست
اګی و نه لید، ځکه چی په هما غه ورځ یی د کلینیك دوا کتو
په نظر ورکو لو سره خوا ر ه کوتی دارا لمجا نین ته بوت ه
اوشو ور ځی وروسته دخدما تو مدیر په پیښنها د دغه دیپ
طرفی مکتوب درئیس په لاسلیك صادر شو .

PROPERTY OF ACKU 7203

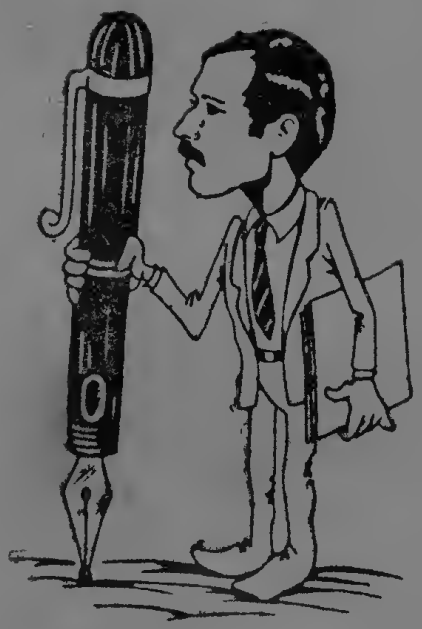

دپشتی په خلورم ښ با
دکتاب دلیکوال پیژ ند گلـو ی
اوس یوه عنعنه گر خیدلی ده او
مږ هم مینه درلوده چی ددی کتاب
لیکوال دروپیژ نو، خو که چـا
دشکایاتو صندوق په نوم دطنزی
داستا نونو مجمو عه لید لی وی،
نود لیکوال پیژ ندگلوی پکی له
غوږونو بیا ترخنگرو پوری ویښته په ویښته راغلی ده .
مور دلته له تکراری خبـــرو تیر یږو او یوازی دغه تصو یر
چی کاتب پاخون له خپل قلم او له خپلی زړی دو سیی سره پکی
لیدل کیږی تاسو ته د کتـا ب دلیکوال په نوم در پیژ نو .

PROPERTY OF
ARIC
Established
1989

آریانا مطبعه